

01

ห้องใต้ดินประหลาด

คำคืนอันเจียบสงบ ภายในห้องไม่ได้เปิดไฟ มีเพียงแสงสว่าง
ดูบวบจากจอโทรทัศน์ปรากฏเป็นระยะ เงามืดแปลกๆ ส่องกระทบใบหน้า
ของผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนโซฟา จ้องมองจอโทรทัศน์ด้วยสีหน้าไร้
อารมณ์ ในจอกำลังฉายหนังสายลับผจญภัย เขานั่งดูมาหนึ่งชั่วโมงแล้ว
แต่กลับไม่รู้ว่าหนังพูดถึงอะไร

เพราะภาพของคนคนหนึ่งแวบเข้ามาในหัวตลอดเวลา

โฆษณาฉายแทรก ทำให้จู้จี้ ภาพหน้าจอก็สว่างโร่ กวนหูได้สติ
กลับมา ร่างกายเริ่มแข็งค็งเพราะนั่งนานเกินไป เขาเอนพิงด้านหลัง แล้ว
ยัดตัวบิดขี้เกียจ แต่เมื่อกลับชนกระป๋องเบียร์ที่วางอยู่ด้านข้าง เสียงเค็ง
ดังตามมา แล้วกระป๋องเบียร์ก็หล่นกลิ้งบนพื้น

กวนหูไม่ได้ลุกไปเก็บกระป๋องเปล่า แต่ค้างอยู่ในท่าทางแขนสอง
ข้าง เอนพิงด้านหลังตามเดิม หลายวันมานี้เขาอดุตสำหรับหยุดพักร้อนทั้งที่
แต่กลับไม่ได้ไปไหน เอาแต่นั่งห่อหุ้มอยู่ในบ้าน เพราะเรื่องที่จางเยียนได้
สารภาพให้เขาฟังเมื่อไม่นานมานี้ทำให้เขาปล่อยวางไม่ได้

กวนหมู่ความหาของบุหรี แล้วจึงออกมาสูบมวนหนึ่ง หนึ่งเริ่มฉายต่อ สายลับในจอโทรทัศน์กำลังสารภาพความจริงกับนางเอก กวนหมู่มองสายลับ ใบหน้าของสายลับกับจางเยียนโต๋ค่อยๆ ซ้อนทับกัน ระหว่างใจลอย เขารู้สึกเหมือนว่านั่นคือจางเยียนโต๋ที่กำลังเล่าประวัติชีวิตตัวเอง แต่ต่างกันตรงประวัติชีวิตของจางเยียนโต๋อันตรายยิ่งกว่า และเหลวไหลลงโลกยิ่งกว่า

"คุณฆ่าพี่ชายผม? ทำไม"

นี่คือปฏิกิริยาตอบสนองแรกสุดของเขาหลังจากฟังเรื่องราวของจางเยียนโต๋ แทนที่จะบอกว่าซ็อก สู้บอกว่าเขาไม่เชื่อว่ามันเป็นความจริง คิดว่า...ยังไม่อยากเชื่อว่าพี่ชายไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว และยังไม่อยากเชื่อว่าจางเยียนโต๋เป็นฆาตกรที่ฆ่าพี่ชาย

คืนนั้นที่จางเยียนโต๋สารภาพฐานะแท้จริงของตัวเอง กวนหมู่กับจางเยียนโต๋นั่งประจันหน้ากันอยู่ในบาร์อันเงียบสงัด ฟังอีกฝ่ายเล่าเรื่องแปลกประหลาดและชวนหตุ้เหล่านั้น

"คุณน่าจะสังเกตเห็นว่าร่างกายของผมไม่เหมือนคนปกติทั่วไป"

นี่ไม่ได้เป็นไปตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการฉีดยาสารพันชนิด ผมกับคนอื่นๆ โคนกักขังไว้ที่เกาะโคดเคียวแห่งหนึ่งกลางมหาสมุทรแปซิฟิก เพื่อรับการฝึกฝนและใช้วิจัยตัวยาสารพันชนิดจาก 'พ่อ' แต่ 'พ่อ' ที่ผมพูดถึงไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับผม เขาเป็นแค่ตาแก่ที่รับเลี้ยงพวกเรา และใช้พวกเราเป็นตัวทดลองงานวิจัยของตัวเอง วันนั้นที่เห็นพวกขอมบี้นยอกเขาซุกซิปิเซอ ผมก็รู้สึกเหมือนเห็นตัวเองในอดีต

"เด็กทุกคนที่ได้รับการฝึกฝนบนเกาะล้วนมีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว เพราะความพิเศษพวกนั้นที่ทำให้ตาแก่สนใจพวกเรา สิ่งที่ผมถนัดที่สุดก็คือ การจดจำ ตาแก่เลยให้ผมฝึกฝนด้านนี้ด้วยสารพันวิธี เขาหวังว่าจะพัฒนาความสามารถของผมให้มากกว่าเดิม ทุกวันนอกจากโคนบังคับให้นอนอยู่บนเตียงเพื่อรับการทดสอบโดยใช้เครื่องวัดสติปัญญา

แบบใหม่ล่าสุดแล้ว ผมก็ต้องเอาตัวรอดจากสิ่งเวียนต่อสู้อ"

จางเยียนโต่ปัดผมหน้าม้าของตัวเอง กวนหมู่เห็นรอยยิ้มหลงเหลืออยู่ตรงโคนผม บางทีตำแหน่งที่เขามองไม่เห็นอาจมีรอยแผลเป็นทำนองนี้อีกเยอะมากก็ได้

ชีวิตแบบนั้นอยู่ห่างไกลกับกวนหมู่มาก จนเขาไม่อาจเข้าใจความรู้สึก แต่พอจะจินตนาการได้ถึงภาพเด็กหนุ่มคนหนึ่งโดนมัดคอกับเตียงทุกวัน โดยมีเข็มกับอุปกรณ์ต่างๆ เสียบเต็มตัว ตัวยาพวกนั้นต้องทำร้ายร่างกายจางเยียนโต่อย่างมากแน่ เขาถึงได้เคียวมีกำลังวังชาดี เคียวก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรง

"แต่ความจริงพิสูจน์ให้เห็นว่า ผมไม่ใช่อัจฉริยะที่สมบูรณ์แบบ ขอบเขตการจดจำของผมยังมีขีดจำกัด หลังจากพัฒนาถึงขีดสุด ไม่ว่าจะเพิ่มยากระตุ้นสักแค่ไหน ผมก็ไม่สามารถพัฒนาการจดจำของตัวเองให้สูงไปกว่านั้น ยิ่งสิ่งที่กำลังภายในกับความสามารถในการต่อสู้ของผมไม่เลวสุดท้ายคาแก่ก็เลยไม่ได้โละผมทิ้ง"

"โละทิ้ง?"

"ของที่ไม่มีค่าพอให้พัฒนา เขาจะโละทิ้งเหมือนรองเท้าเก่าๆ ตัวทดลองที่ไม่ต้องการแล้วจะถูกเขาโยนไปสู่ก้นในสิ่งเวียน คนไหนรอคก็เก็บไว้ วนเวียนซ้ำซากอยู่แบบนี้ เย่เฟยเฟยเคยบอกว่า บุคลิกของผมเหมือนทหาร นั่นเป็นเพราะครูฝึกที่สอนพวกเราส่วนใหญ่เป็นทหาร"

พอได้ยินคำอธิบายของจางเยียนโต่ ภาพกลาดีเอเตอร์โรมันก็ผุดขึ้นมาในหัวกวนหมู่ ในสภาพแวดล้อมโหดเหี้ยมแบบนั้น ไม่ช้าคนอื่นก็ต้องถูกคนอื่นฆ่า ไม่มีทางเลือกที่สาม

"ตอนนั้นเรื่องเดียวที่ทำให้จิตใจคือ บางครั้งผมก็ถูกขังไว้กับตัวทดลองคนอื่น คาแก่ทำแบบนั้นเพราะกลัวว่าพวกเราจะกลายเป็นศพเดินได้ ในระหว่างการทดลองอันแสนยาวนาน สิ่งที่เขาต้องการไม่ใช่เครื่องจักรที่มีความคิด แต่เป็นของสมบูรณ์แบบอย่างแท้จริง ดังนั้นเขาจะกำหนดเวลาให้พวกเรารับการทดสอบพร้อมกัน และอนุญาตให้เราพูดคุยกันใน

ระหว่างการทดสอบ ผมเล่าประวัติชีวิตก่อนจะโดนขังอยู่บนเกาะให้เขาฟัง เขาก็เล่าเรื่องของตัวเองให้ผมฟัง"

พอฟังถึงตรงนี้ หัวใจกวนหู่ก็เต้นรัวแรง ความรู้สึกบางอย่างบอก ว่า 'เขา' ที่จำเขียนโค้ตพูดถึงก็คือ พี่ชายตัวเอง

"ตามนั้น พวกเราพบกันเป็นครั้งแรก พยายามคุยกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายในเวลาสั้นๆ แต่สุดท้ายเขาก็โดนฆ่าตายในสังเวียน

"เมื่อก็มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมลืมเล่า ตอนเราอยู่บนเกาะต้องสวมหน้ากาก คนที่รู้หน้าตาของพวกเราเลยมีแค่ตาแก่คนเดียว เขาทำแบบนี้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเราไม่ยอมสู้สุดชีวิตในสังเวียน บนเกาะมีแค่ตัวทดลองที่ตายแล้วเท่านั้นที่ไม่จำเป็นต้องสวมหน้ากาก วันนั้นผมฆ่าเขาแล้วถอดหน้ากาก นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นหน้าตาของคนที่ควรเรียกว่าเพื่อน และก็เป็นครั้งสุดท้ายด้วย หลังจากนั้น ผมก็เห็นร่างของเขาหายไปต่อหน้าต่อตา...ผมสลบอยู่บนสังเวียน พอฟื้นขึ้นมา คนคนนั้นก็ไม่ได้ปรากฏตัวในความทรงจำของผมอีกเลย"

"คุณบอกว่าหายไปต่อหน้าต่อตา?"

"ใช่ ตอนนั้นรู้สึกแบบนั้นเลย คงเป็นผลจากการฉีดยาระงับ บางครั้งผมก็ปวดหัวมากจนแยกความจริงกับภาพหลอนไม่ออก อย่างเดียวที่จำได้ก็คือ ความทรงจำตอนอยู่กับเขา เราบอกอีกฝ่ายเสมอว่า ต้องมีชีวิตรอดให้ได้ และใช้ชีวิตแทนอีกฝ่ายด้วย"

"ในเมื่อคุณบอกว่าพวกคุณต้องสวมหน้ากาก ทำไมถึงรู้ว่าคนที่โดนคุณฆ่าตายคือเพื่อนของคุณ"

"เพราะสัญชาตญาณ สัญชาตญาณบอกผมแบบนั้น คุณไม่รู้หรือว่าการใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมแบบนั้น สัญชาตญาณสำคัญมากแค่ไหน ดังนั้นผมไม่มีทางเข้าใจผิดแน่" จางเขียนโค้ตตอบเรียบๆ "พอผมฟื้นอีกครั้ง ตาแก่ก็จัดคนอื่นมารับการทดสอบพร้อมกับผม แต่ผมไม่ได้พูดอะไรอีก เพราะสุดท้ายก็ต้องมีฝ่ายหนึ่งที่ตาย ไม่ใช่ผมก็ต้องเป็นอีกฝ่าย"

"คุณแน่ใจนะว่าคุณฆ่าเขาเอง ไม่ใช่ภาพหลอนของคุณ" กวนหู่

ถามโดยโอบกอดความหวังสุดท้ายเอาไว้

จางเยียนโต๋นั่งเงียบ เห็นได้ชัดว่าเขาเองก็ไม่มั่นใจกับความทรงจำช่วงนั้นร้อยเปอร์เซ็นต์ ผ่านไปครู่หนึ่งค่อยตอบว่า "ผมจำได้แค่เรื่องที่เราคุยกัน เขาบอกว่าเขามีน้องชายน่ารักมากคนหนึ่ง แม่ที่ป่วยออกแอดแค่ออนโยน และพ่อที่ตั้งใจทำงานเพื่อเลี้ยงดูพวกเขา เขาเป็นโรคกลัวการพุดคุย วันๆ เอาแต่ซ่อนตัวอยู่ในบ้าน การมีอยู่ของเขาผลาญเงินในบ้านไปเยอะมาก ดังนั้นตอนพ่อยกเขาให้ตาแก่ เขาถึงไม่โกรธแค้น แต่ดีใจมากที่ช่วยลภภะของคนในบ้านได้"

หัวใจงวนหนูเต้นรุนแรงยิ่งกว่าเดิม สิ่งที่จางเยียนโต๋เล่าคล้ายสภาพครอบครัวของเขาตอนเด็กๆ มาก เรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นภาพหลอนของจางเยียนโต๋ โดยเฉพาะเรื่อง 'การเปลี่ยนมือ' ที่จางเยียนโต๋พูดถึง ช่วยอธิบายได้ว่า ทำไมพ่อถึงบอกว่าพี่ชายของเขาตายไปแล้ว แต่กลับไม่มีสุสาน และก่อนพ่อตายยังเอาแต่พูดขอโทษตลอด คงเป็นเพราะรู้สึกผิดที่ทอดทิ้งลูกชายนั่นเอง

ฟังจางเยียนโต๋เล่าแล้ว งวนหนูก็หวนคิดถึงเหตุการณ์ในอดีต และนึกสาเหตุที่เขาเปลี่ยนจากเกลียดเป็นยกย่องพี่ชายขึ้นมาได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาโดนเพื่อนรังแก พี่ชายที่ดูเหมือนอ่อนแอและหวาดกลัวผู้คนกลับพุ่งเข้าไปต่อยตีอีกฝ่ายอย่างบ้าคลั่ง เขาตกใจมาก ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่่าที่จริงแล้วการมีพี่ชายก็ไม่เลวเหมือนกัน

หลังจากนั้น พวกเขาสองพี่น้องก็กลับมาสนิทสนมกันมาก แต่ช่วงเวลาดีๆ คงอยู่ไม่นาน ต่อมาแม่ล้มป่วยลุกไม่ขึ้น จู่ๆ เขาเองก็ป่วยหนักที่บ้านแบกรับค่าใช้จ่ายมากมายขนาดนั้นไม่ไหว ถ้าตาแก่เสนอตัวขอรับเลี้ยง พ่อคงปฏิเสธลำบาก ในฐานะที่เป็นพ่อ พ่อย่อมต้องอยากให้พี่ชายได้รับการรักษาที่ดี แต่ฐานะครอบครัวไม่เอื้ออำนวย พ่อคงคิดไม่ถึงว่าหลังจากนั้น พี่ชายต้องเจ็บปวดทรมานมากแค่ไหน ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำแบบนั้นลงไป...

"ตัวทคลองบนเกาะเป็นคนที่ตาแก่นั้นรับมาเลี้ยงหมดเลยเธอ"

"ใช่ คาแก่ไม่ได้ขาดแคลนเงินทอง ถึงได้บ้าคลั่งอยากสร้างผลงาน ศิลปะที่สมบูรณ์แบบที่สุดในโลก"

"เพราะอะไร"

"ไม่รู้ บางทีอาจอยากใช้พวกเราหาผลประโยชน์จำนวนมากก็ได้ หรืออาจแค่หาความสนุกใส่ตัว หรืออยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง โด่งดังตลอดไป เรามีเงิน อยากทำอะไรก็ได้ไม่ต้องกลัวใคร ถึงได้มีคน อย่างพวกเรายู่นเกาะงะละ อย่างผม อุโกวก็ด้วย ชื่อของพวกเราล้วน เป็นชื่อที่คาแก่ตั้งให้ตอนนึกครึ้มขึ้นมา ผมไม่ชอบชื่อหลิวซิง แต่ไม่มีสิทธิ์ ปฏิเสธ"

กวนหมู่คิดถึงผู้ชายหน้าสวยโหดเหี้ยมคนนั้น หัวใจพลันกระตุกดู โพล่งถามว่า "คาแก่นั่นนอกจากปรับปรุงความสามารถพิเศษของพวกคุณ แล้ว ยังปรับแก้ตรงอื่นอีกหรือเปล่า"

"คุณรู้แล้ว?" จางเยี่ยนโต๊ะเยาะหยันตัวเอง "ใช่ เขาชอบปรับแก้ ตัวทดลองให้เป็นแบบที่ตัวเองชอบ อย่างเช่น หน้าตา ความสูง สีมวล รวมถึง คางคา"

"โรคจิตซะมั้ง"

"แต่สวรรค์ก็ไม่ตัดทางรอดของมนุษย์ ในที่สุดชีวิตที่เหมือนตกอยู่ในขุมนรกก็สิ้นสุด ตรงน่านน้ำซึ่งเป็นที่ตั้งของเกาะเกิดแผ่นดินไหวได้ ทะเล อาคารฐานที่ตั้งกังววจรไฟฟ้าได้รับผลกระทบไปด้วย พวกเราหลายคนร่วมแรงร่วมใจกันบุกเข้าใจกลางฐานที่ตั้ง ทำลายโปรแกรมควบคุม ข้างใน แต่ผมพลัดหลงกับทุกคนระหว่างหลบหนี ตอนเกาะถล่ม ผมหนี ขึ้นเรือเร็วคนเดียว คาแก่ขอร้องให้พาตัวเองไปด้วย แต่ผมไม่สนใจ ขยับ เรือออกจากที่นั่นทันที

"ผมไปสถานที่ที่ทุกคนไม่รู้จัก ใช้เงินในบัญชีของคาแก่สร้างตัวคนใหม่ ตั้งชื่อว่า จางเยี่ยนโต๊ะ ไปอยู่ต่างประเทศสามปี สุดท้ายค่อยกลับมา ที่นี้ ในช่วงสามปีนั้น ไม่เคยได้ยินข่าวของคาแก่กับคนอื่นๆ เลย ผมคิดว่า ผันร้ายคงจบสิ้นแล้ว คิดไม่ถึงว่า..."

คิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะกลับโผล่มาอีกครั้งเหมือนวิญญาณหลอกหลอน
พอย้อนคิดถึงตอนนี้ กวนหู่ก็ถอนใจ หนึ่งฉายไปถึงไหนแล้ว เขา
ไม่มีกะจิตกะใจจะนึกถึง จุกๆหรือมันหนึ่งสุขโดยอาศัยแสงไฟตรง
ระเบียง คู่อัดควันเข้าไปเต็มๆ เหมือนต้องการระบายความขุ่นแค้นในใจ
จากความจริงนั้น และจากจางเยียนโต

จางเยียนโตไม่ได้เล่าว่า ทำไมถึงไปอยู่ต่างประเทศนานขนาดนั้น
แล้วค่อยกลับมา และไม่ได้บอกเหตุผลที่มาหาเขา แต่เขาพอจะคิด
จินตนาการออกว่า คนที่โดนกักขังเป็นเวลานานๆ คงรู้สึกสับสนงงงวย
และทำอะไรไม่ถูกในช่วงแรกๆ ที่กลับเข้าสู่สังคมใหม่ โดยเฉพาะหลัง
จากตกอยู่ใต้อาณานิคมมานาน พฤติกรรมของจางเยียนโตไม่อาจวิเคราะห์
ด้วยตรรกะความคิดปกติ ไม่ได้บ้า กวนหู่ก็รู้สึกว่า เป็นปาฏิหาริย์แล้ว
ที่จริงแล้ว จางเยียนโตก็เป็นคนที่มีความขัดแย้งในตัวเองสูงมาก

คืนนั้น ตอนฟังเรื่องที่อีกฝ่ายเล่า กวนหู่ลอบคิดว่า จางเยียนโต
ฆ่าพี่ชายเขา แต่กลับยึดถือเขาเป็นคนสนิทที่สุด และไม่ได้บอกเหตุผลที่
จงใจเข้ามาตีสนิท แต่กวนหู่พอจะคาดเดาความคิดของอีกฝ่ายออก...เขา
เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอีกฝ่ายกับโลกนี้ ไม่มีเขา จางเยียนโตอยู่ในโลกนี้ไปก็
ไร้ความหมาย การคงอยู่ของเขาจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็น ต่อให้เขารู้ว่า
จางเยียนโตเป็นคนฆ่าพี่ชายตัวเองก็ตามที

*"เรื่องเล่าจบแล้ว ผมเป็นคนฆ่าพี่ใหญ่ของคุณ ถ้าคุณอยากฆ่าผม
ผมก็ไม่ตอบโต้" สุดท้ายจางเยียนโตก็พูดกับเขาเช่นนั้น*

ปฏิกิริยาของเขาคือ ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น เขาเดินออกจากบาร์ไป
เงียบๆ หลังจากนั้นครึ่งเดือนก็ไม่ได้ปรากฏตัวไปอีกเลย เพราะเขาไม่รู้
ว่าควรจะเผชิญหน้ากับจางเยียนโตอย่างไร

เขาไม่รู้ว่าที่จางเยียนโตพูดมาเป็นความจริง หรือเป็นความทรงจำ
ที่ผสมปนเปกับภาพหลอนกันแน่ ในใจส่วนลึกคาดหวังให้จางเยียนโต
เข้าใจผิด เขาจะได้เฝ้ารอให้พี่ใหญ่กลับมาอย่างมีความหวังต่อไป

จะว่าไปแล้ว ต่อให้พี่ใหญ่ถูกจ้างเขียนได้ฆ่าตายแล้วอย่างไร ในฐานะที่เป็นตำรวจ เขาคิดจะล้างแค้นส่วนตัวจริงๆ นะหรือ อีกอย่างจะโทษจ้างเขียนได้ก็ไม่ได้ เพราะจ้างเขียนได้เป็นแค่เครื่องมือสังหาร ถ้าจะหาตัวคนผิดจริงๆ ก็ต้องเป็นตาแก่โรคจิตนั่นต่างหาก

จ้างเขียนได้บอกเขาว่า ตาแก่นั่นซื้อหลิเวียเหอ ช่วงนี้เขาوانเสี่ยวเคอคันประวัติคืออาชญากรรมทั้งหมด แต่หาข้อมูลเกี่ยวกับหลิเวียเหอไม่เจอ ส่วนเกาะที่จ้างเขียนได้พูดถึง เนื่องจากตอนนั้นอีกฝ่ายอาจมีสภาพจิตไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ จึงไม่สามารถค้นหาจากข้อมูลคร่าวๆ ในหัว

แต่กวนหมู่เชื่อว่า ตาแก่นั่นทุ่มเงินลงทุนไปตั้งมากมาย ผิดฝนสมาชิกสารพัด คังนั้นคงไม่ใช่เพราะความสนุกสนานอย่างเดียวแน่ ไม่อย่างนั้นอุโกฎงไม่มีประวัติอาชญากรรมทิ้งไว้ ส่วนจ้างเขียนได้ คนคนนี้เคยออกปฏิบัติการหรือเปล่า คินั่นจ้างเขียนได้ไม่ได้พูดถึง แต่ดูจากฝีมือและปฏิกริยาตอบสนองอันรวดเร็ว กวนหมู่คิดว่าโอกาสที่อีกฝ่ายไม่เคยออกจากเกาะเลยนั้นเป็นไปได้ต่ำมาก

ถ้าจ้างเขียนได้เคยฆ่าคนมามากมาย และเป็นอาชญากรที่นานาชาติต้องการตัว เขาจะทำอะไรกับอีกฝ่ายดี ถ้าในโลกนี้มียมทูตที่คอยตอบแทนความผิดโทษความชั่วอยู่จริง เวลาเจอคนอย่างจ้างเขียนได้ จะทำอะไร สิบบุหรืถึงมวนที่สาม กวนหมู่ก็ถามตัวเองเช่นนี้ นี่เป็นสิ่งที่เขาถามตัวเองซ้ำซากตลอดครึ่งเดือน แต่ทุกครั้งกลับไม่มีคำตอบ

บุหรืใกล้สูบหมดมวนเต็มที กวนหมู่ดับกันบุหรื มองเวลาก็พบว่าเที่ยงคืนแล้ว เขาลุกขึ้นเดินเข้าห้องนอน แต่เดินไปได้ครึ่งทางก็เปลี่ยนใจ...เขาไม่ชอบปล่อยให้ปัญหาค้างคา เอาแต่หลบหนีเพราะหาทางจัดการไม่ได้ ช่วงนี้เขาขบคิดเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียดแล้ว ตอนนี้อาตมาแค่เปิดประตูไปคุยเปิดอกกับจ้างเขียนได้

พอคิดถึงตรงนี้ กวนหมู่ก็เดินไปยังราวแขวนเสื้อ เปลี่ยนเป็นชุดออกไปข้างนอก คิว้าเสือนอกมามากๆ แล้ววิ่งออกไปทันที...หวังว่าบาร์เนอร์วานาจะยังเปิดอยู่ เพราะเขาไม่อยากวิ่งเสียเที่ยวตอนกลางดึกหนาวๆ แบบนี้

กวนหู่วิ่งฝ่าลมหนาวไปยังชั้นใต้ดินของอาคารพาณิชย์ และเห็นหน้าประตูปาร์แขวนป้ายปิดบริการ ยังกีที่ประตูเปิดออกตามแรงผลักของเขา เสียงกระดิ่งเหนือประตูดังกังวาน และเห็นข้างในเคาน์เตอร์บาร์ยังเปิดไฟสว่าง

พอได้ยินเสียง จางเยียนโต๊ก็เดินออกมาจากครัว โดยยังไม่เปลี่ยนชุดทำงานที่เป็นเสื้อสีขาวสะอาดกับผ้ากันเปื้อนยาวคล้ายๆ เชฟร้านอาหารตะวันตก จับแน่นให้เรือนร่างนั้นดูหอมสูง ผมหันมาม้าก่อนข้างยาวตกลงมาปรกแว่นตาไว้ครอบ

เมื่อเห็นกวนหู่ จางเยียนโต๊ก็แสดงสีหน้าประหลาดใจ ยกมือขึ้นคันกรอบแว่นตามความเคยชินพลางเอ่ยว่า "คุณผู้ชายท่านนี้ ร้านเราปิดบริการแล้วครับ"

กวนหู่เดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้สตูลบาร์หน้าเคาน์เตอร์ ชี้จุกตัวเองแล้วพูดว่า "ผมชื่อกวนหู่ ไม่ใช่ 'คุณผู้ชายท่านนี้' ช่วงนี้คุณไม่ได้กินยาสินะ ถึงได้ความทรงจำสับสน แค่นี้ไม่เจอกันครึ่งเดือนก็ลืมกระทั่งชื่อผม"

ราวกับคิดไม่ถึงว่าเขาจะเปิดฉากพูดเช่นนี้ จางเยียนโต๊จึงนิ่งอิงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยซ้ำๆ ว่า "ผมคิดว่าคุณจะไม่มีทางมาอีกแล้ว"

"ช่วงนี้ผมงานยุ่งมากเลยมาไม่ได้"

"ยุ่งจนหยุดพักร้อนสามวันเลยเหรอ"

คราวนี้ถึงตากวนหู่อึ้งบ้าง พอเขาได้สติกลับมา สิ่งแรกที่ทำก็คือค่อยๆ วนไปที่หน้าจางเยียนโต๊ "แม่งเอ๊ย นายแอบจับตาดูฉันอีกแล้ว!"

หมัดพลากเป้า จางเยียนโต๊เบี่ยงตัวหลบได้สบายๆ ระหว่างคุยกับกวนหู่ ท่าทางของเขาก็อ่อยๆ ผ่อนคลายความตึงเครียดลง "ที่ร้านยังมีของเหลือ ถ้าคุณไม่รังเกียจ จะกินเป็นมื้อดึกก็ได้"

"ถ้าคุณไม่คิดเงิน"

"คิดมากไปแล้ว ผมจะคิดเงินน้องชายตัวเองได้ยังไง"

จางเยียนโต๊หลุดปากพูดยั่ว ทันใดนั้น ก็นึกถึงบทสนทนาก่อนหน้าขึ้นมา รอยยิ้มจางๆ ของเขาจึงเลือนหายไปจากใบหน้า แต่กวนหู่ไม่ทัน

สังเกต หัวเราะระริ่นไล่

"งั้นก็รีบเอามาเลย อ๊ะ จริงสิ ถ้ามีเหล้าเหลื่อไม่คิดเงินก็ยกมาด้วยนะ พวกเราพี่น้องคุณเหมือนไม่ได้ดื่มด้วยกันมานานแล้ว"

จางเยียนโต้อิ่งไปอีกรอบ พอเห็นว่ากวนหู่ไม่ได้ตั้งใจพูดลอบตัวเองก็ยิ้ม และกลับมาทำตัวผ่อนคลายตามเดิม

"คุณน่าจะไปอาบน้ำสักหน่อยนะ กลิ่นบุหรืบนตัวคุณเหม็นจะตายซัก"

"แหย่นาคนั่นเลย?" กวนหู่ยกแขนขึ้นมามากกลิ่นบุหรืจากตัวเอง ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นนะ ก่อนมาเขาเปลี่ยนเสื้อแล้วนี่นา

"ไม่ว่าจะแหย่นาคนั่นจริงไหม แต่เวลาผมพูด yes ผมไม่ชอบได้ยินคน say no"

"yes yes ผมจะไปอาบน้ำ"

กวนหู่ชินกับวิธีพูดของจางเยียนโต๊ จึงวิ่งเข้าห้องน้ำที่อยู่ด้านในอย่างว่าง่าย

เมื่อก่อนเวลาเกิดเหตุฉุกเฉิน กวนหู่เคยนอนพักที่หลายครั้ง คั้งนั้นในห้องน้ำจึงมีอุปกรณ์อาบน้ำของเขา ส่วนเสื้อผ้านั้น กวนหู่เข้าไปหยิบเสื้อใหม่ของจางเยียนโต๊เองอย่างคุ้นเคยกับสถานที่ที่ดี หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้วก็สวมชุดนอน เขาคิดว่าจางเยียนโต๊คงอยากให้เขาหยิบเสื้อมาสวมตามใจชอบแบบนี้เหมือนกัน เพราะนี่เป็นวิธีสร้างความสนิทสนมระหว่างพี่น้องที่ปกติธรรมดาสุดแล้ว

และแล้วก็เป็นอย่างที่คิดไว้ พอกวนหู่เดินออกไป จางเยียนโต๊ก็เหลือบมองการแต่งตัวของเขาโดยไม่พูดอะไรสักคำ แคยกอาหารม้อดิกไปวางบนโต๊ะ แล้วคว้าไวน์แดงที่เพิ่งเปิดใหม่ฯ มาด้วยขวดหนึ่ง อีกฝ่ายรินไวน์จนเต็มแก้ว แล้วทำสัญญาณมือบอกให้กวนหู่นั่งลง

บอกว่าม้อดิก แต่จัดเต็มจนเรียกว่าม้อเย็นได้เลย คุณแล้วไม่เหมือนของเหลื่ออย่างที่จางเยียนโต๊บอกไว้ กวนหู่รู้แ่ใจดี เขากินอาหารที่จาง-

เยียนโตตั้งใจเตรียมให้ตนเอง แล้วชนแก้วกับอีกฝ่าย "ผู้ชายสองคนค่อม ไวน์แดงด้วยกัน แดงมีแสงเทียน ผมว่าคุณแปลกพิลึก"

จางเยียนโตเหลือบมองเชิงเทียนที่วางตกแต่งด้านข้างแวบหนึ่ง "ผมกลัวว่าถ้าเอาออกทำให้คุณค่อม พรงี้ก็ต้องวิ่งไปทำคดีใหญ่อีก"

"เฮ้ยๆ คุณนี่มันปากเสียซะมิด"

พอจางเยียนโตพูดแบบนั้น กวนหู่ก็หมดอารมณ์ค่อม เขาวางแก้ว ไวน์ลง แล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่า "ที่ผมมาคราวนี้ จริงๆ แล้วอยากบอกให้คุณรู้ถึงความคิดของผมในช่วงนี้"

จางเยียนโตเบนสายตาไปทางอื่น ไม่พูดอะไรสักคำ

กวนหู่เอ่ยต่อ "ผมไม่จับคุณหรอก คนที่ผมรู้จักคือ จางเยียนโต เป็นเจ้าของบาร์เนอร์วานา ไม่ใช่หลิวชิง ผมไม่รู้ว่าเมื่อก่อนหลิวชิงเคยทำอะไรมาบ้าง ข่าพีใหญ่ของผมจริงหรือเปล่า บางทีทั้งหมดนี้อาจเป็นแค่ภาพหลอนของคุณก็ได้ หรือต่อให้ไม่ใช่ภาพหลอน ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับจางเยียนโตอยู่ดี"

จางเยียนโตเลิกคิ้วเล็กน้อย พอเห็นเขาทำท่าจะอธิบาย กวนหู่ก็ยกมือห้าม แล้วทำเป็นพูดอย่างสบายๆ ว่า "มองโลกในแง่ดีหน่อย บางทีคุณอาจเป็นข่าพีใหญ่ของผมก็ได้ แต่ยาพวกนั้นทำให้ความทรงจำสับสน ไม่งั้นคุณจะทำเรื่องพวกนั้นได้แม่นยำขนาดนี้หรือ"

"นั่นไม่ใช่..."

"เอาตามนี้แหละ ผมคิดว่าตอนนี้ก็คืออยู่แล้ว แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมอยากให้คุณจำไว้" กวนหู่ชะงักเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "ผมไม่สนว่าอดีตของคุณจะเป็นยังไง แต่นับจากนี้ไป ผมไม่อยากจะให้คุณฆ่าคน"

หลังนั่งเงียบไปพักหนึ่ง จางเยียนโตก็ตอบด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบ "ผมรับรองได้เลยว่า ถ้าวันหนึ่งคุณคิดฆ่าผมขึ้นมา ผมจะไม่ฆ่าคุณ"

กวนหู่เกือบพ่นสลัดผักที่เพิ่งยัดเข้าปากออกมา พลันมาตั้งนาน เจ้าหมอนี้ก็ไม่คิดจะเปลี่ยนมาทำสิ่งที่ถูกต้องเลย พูดแบบนี้ก็แปลว่า ถ้าจำเป็น เขาจะยังฆ่าคนอยู่ดี

เอาเถอะ คิดถึงประสบการณ์ชีวิตอันสุดพิเศษของจางเยียนโต่แล้ว กวนหู่ก็เลิกถอยให้ "ถ้าเจออันตราย คุณจะตัดสินใจตามสถานการณ์ก็ได้ แต่อย่าทำร้ายผู้บริสุทธิ์"

"ผมไม่ใช่นักฆ่าเลือดเย็นนะ กวนหู่"

"ผมแค่เตือนคุณเท่านั้น ถ้าคุณทำเรื่องเหลวไหล เชื่อไหมว่าผมจับคุณไปสถานีตำรวจแน่"

จางเยียนโต่ยิ้ม เหยยหน้ากระดกไวน์ในแก้วจนหมด แล้วพูดกับกวนหู่ ว่า "ขอบุญหรีมน"

กวนหู่ล้วงกระเป๋าหยิบให้โดยอัตโนมัติ แต่ตอนมารีบร้อนไปหน่อย เลยไม่ได้พกบุญหรีดติดตัว จางเยียนโต่จึงไปก๊วยแถวๆ เคาน์เตอร์บาร์ หาบุญหรีดของหนึ่งเจอก็หยิบออกมาจุก

"คุณซื้อบุญหรีดตั้งแต่เมื่อไร"

"นี่ของเสี่ยวเว่ย ในบาร์ห้ามสูบบุญหรีด ผมเลยยืมบุญหรีดของเขาไว้"

"ห้ามสูบ แต่คุณยังจะสูบนี้นะ"

"เพราะผมเป็นเจ้าของร้าน"

จางเยียนโต่ยืนฟังเคาน์เตอร์พ่นควันรูปวงกลมออกมา กวนหู่เห็นท่าทางอันคล่องแคล่วของอีกฝ่ายก็ขมวดคิ้ว เขารู้สึกว่าจะสามปีที่อยู่ต่างประเทศ จางเยียนโต่คงไม่ได้สูบบุหรี่อย่างเดียว เกรงว่าจะเคยเสพของน่ากลัวยิ่งกว่าคิ้ว

บางทีอาจเป็นเพราะเคยเสพของพวกนั้น จางเยียนโต่ถึงได้พยายามปฏิเสธอย่างจริงจัง ตอนนี้ดูเหมือนจะทำได้ง่ายแล้ว แปลว่าอีกฝ่ายกำลังค่อยๆ กลับเป็นปกติหรือเปล่า

กวนหู่ชักอยากรู้ประสบการณ์ชีวิตในช่วงสามปีนั้นของจางเยียนโต่ แต่มันไม่ใช่หัวข้อสนทนาที่ถามได้ง่ายๆ เขาแสร้งทำเป็นไม่สนใจ ก้มหน้าก้มตากินข้าวคิมไวน์ จางเยียนโต่ถามเรื่องงานของเขาในช่วงนี้ เขาก็ตอบกลับไปอย่างละเอียด ให้ความร่วมมือดีมาก กระทั่งรู้สึกตัวว่าไม่ได้กำลังรายงานคดีต่อหัวหน้า เขาก็เมาแล้ว กวนหู่เดินสะลึมสะลือกลับไป

ที่ห้องนอน จากนั้นจึงหลับยันเช้า

เช้าวันที่สอง กวนหู่โคนนาฬิกาปลุกตื่น ตอนแรกเขาคิดว่าต้องไปทำงานจึงรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาสวมเสื้อผ้า พอเดินชนขอบประตูตอนออกจากห้องจึงได้สติ นึกออกว่าเมื่อคืนเขากับจางเยียนโต่คุยกันถูกคอมมาก แต่เนื่องจากเขาคิ่มีไวน์แดงมากเกินไป สุดท้ายจางเยียนโต่พูดอะไรบ้างก็จำไม่ได้แล้ว

อาการเมาค้างทำให้มีนหัวเล็กน้อย กวนหู่เดินสะดักหัวออกไป พบว่าจางเยียนโต่ไม่อยู่ หลังจากล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้ว ก็เดินเช็คหน้าออกไปที่หน้าเคาน์เตอร์

เคาน์เตอร์เปิดไฟสว่าง มีคนกำลังนั่งกินอาหารเช้าอยู่ที่โตะ พอ กวนหู่เห็นเธอก็คิดว่าตัวเองนอนละเมอ รีบขยี้ตามองอีกหน ถูกแล้ว เขาไม่ได้ละเมอ สายตาก็ไม่ได้มีปัญหา คนที่กำลังถือส้มจิ้มสลัดกินอยู่ตรงนั้นก็คือ แฟนเก่าของเขา เย่เฟยเฟย!

"อรุณสวัสดิ์ กวนหวังหู่"

กวนหู่หนึ่งอึ้งอยู่นาน เย่เฟยเฟยจึงพูดทักทายก่อน แล้วคิ่มีน้ำผลไม้อีกหนึ่ง

"อรุณสวัสดิ์..."

กวนหู่เอาผ้าเช็ดตัวขึ้นๆ เช็ดหน้า หลังจากมีสติแจ่มใสดีแล้วก็ถามว่า "เย่เฟยเฟย ที่ที่บ้านคุณอะ"

"ไม่ใช่"

"แล้วทำไมผมมาที่นี่ต้องเจอคุณทุกที"

"คำพูดนี้ฉันควรเป็นคนพูดต่างหาก...ทำไมคุณชอบมาหมกตัวที่ที่พักคุณเจ้าของร้านอยู่นั้นแหละ อยากให้คุณเจ้าของร้านเลี้ยงคุณหรือไง"

"เขาเป็นพี่ผม เขาเลี้ยงผมก็สมควรแล้ว"

"อ๊ะ กวนหวังหู่ นายกล้ำคิ่มาก คำพูดแบบนี้ยังพูดออกมาได้"

จางเยียนโต่กำลังเตรียมอาหารเช้าอยู่ในครัว พอได้ยินเสียงอะอะ

ของพวกเขา สีหน้าก็เปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ในที่สุดก็ปล่อยวางความเกรงเครียดที่แบกมาตลอดครึ่งเดือนได้แล้ว เขาดีใจมากที่กวนหู่ยอมรับตัวเอง

ความลับนั้น เคมีที่เขาตั้งใจเก็บฝังลงสู่สานไปด้วยกัน แต่ระหว่างที่ได้รู้จักกวนหู่ เขาก็เริ่มเปลี่ยนความคิด ก่อนหน้านั้นเขาไม่ยอมพูดสักที เพราะกลัวกวนหู่ยอมรับความจริงเกี่ยวกับการตายของคนในครอบครัวไม่ได้ แต่ดูจากท่าทางตอนนี้ กวนหู่เข้มแข็งกว่าที่เขาคิดไว้เยอะ

เขาหยิบอาหารแช่ที่เตรียมเสร็จแล้วใส่ถาด จากนั้นยกออกไป กวนหู่นั่งตรงข้ามเย่เฟยเฟย กำลังถือส้มแย่งเธอกินสลัด จางเหยียนได้รับหยุดพฤติกรรมเหมือนเด็กของเขา แล้ววางอาหารเข้าลงตรงหน้า "ช่วงนี้ผมเปลี่ยนอาชีพมาเปิดร้านขายอาหารเช้าแล้ว เพราะทุกคนบอกว่าชอบ"

" 'ทุกคน' นี่ใครบ้าง"

"ก็ 'ทุกคน' นอกจากคุณไถ่ละ อาหารฝีมือคุณเจ้าของร้านทั้งมีคุณค่าทางโภชนาการทั้งอร่อย ช่วงนี้พ่อฉันเลิกงานก็เลยแวะมากินก่อน...แต่ฉันจ่ายเงินนะ ไม่เหมือนคุณหรอก กวนหวังหู่ คุณน่าจะเอาแต่กินฟรีคิมฟรี"

"แะ?"

ถ้าจำไม่ผิด กวนหู่คิดว่าคุณผู้หญิงคนนี้ต้องเดินทางอ้อมโลกไกลมากเพื่อมากินข้าวที่นี่

"เลิกงานเลยแวะมา คราวนี้ฉันไปกินแทน เพิ่งจะลงจากเครื่อง หลังจากนี้ได้พักสามวันก็เลยวิ่งมากระชับความสัมพันธ์กับคุณเจ้าของร้านสักหน่อย"

เย่เฟยเฟยพูดพลางเอาส้มจิ้มผลไม้ในถาดของกวนหู่ไปกิน กวนหู่ชักขวางไม่ทัน เพราะมัวแต่สนใจคำพูดของเย่เฟยเฟย...แม่เจ้าประคุณ ได้พักสามวัน เขามีลางสังหรณ์ว่าต้องโดนตามก่อกวนทุกวันแน่ๆ...

"บอกไว้ก่อนนะว่าผมยุ่งมาก ไม่มีเวลาอยู่เป็นเพื่อนคุณ"

"ประสาห์ ใครใช้ให้คุณมาอยู่เป็นเพื่อนฉัน สุดสัปดาห์นี้ฉันนัด

คุณเจ้าของร้าน หลังอวิน และเสี่ยวเว่ยไปทำบาร์บิคิวกินกันที่นอกเมือง กินข้าวชมฝนดาวตก แล้วก็ไปดูผีด้วย"

หน้าหนาวพวกคุณยังจะไปกินบาร์บิคิว แล้วก็ไปดูผีอีกหรือ

ถ้าตัดประโยคหลังสุดทิ้งไป ไอ้ที่พูดมาทั้งหมดก็ฟังดูปกติดี แม้ กวนหู่จะไม่เข้าใจแรงจูงใจของการกินบาร์บิคิวนอกเมืองในฤดูหนาว แต่ วางปัญหาข้อนี้ไว้ก่อน เขาสนใจอีกปัญหามากกว่า

"ทำไมไม่มีใครบอกผม" กวนหู่เหลือบมองจางเยียนโต้แล้วถาม

"เพราะครึ่งเดือนมานี้ คุณไม่ได้โผล่มาเลย"

"แปลว่าปัญหาอยู่ที่ตัวผมงั้นสิ"

เย่เฟยเฟยเอาส้อมจิ้มผลไม้ในถาดของกวนหู่อีกชิ้น พอเห็นอาหาร ของตัวเองลดลงเรื่อยๆ กวนหู่ก็รีบเอามือป้องถาด แล้วพูดกับจางเยียนโต้ ว่า "ผมก็อยากไปด้วย ลงชื่อตอนนี้ยังทันไหม"

จางเยียนโต้เดินไปหยิบเครื่องคีมตรงเคาน์เตอร์ เย่เฟยเฟยจึง ตอบแทน "ค่าเข้าร่วมสองหมื่น"

"สองหมื่น? เงินเดือนครึ่งเดือนของผมแล้วนั้น ฆ่ากันเหอะ"

"งั้นคุณจะไม่ไปก็ได้ คุณเจ้าของร้านออกเงินซื้อของ หลังอวิน ออกสถานที่ เสี่ยวเว่ยออกแรง คุณมาขอแทรกกลางคันก็ต้องจ่ายเงิน เข้าร่วม"

"แล้วคุณออกอะไร คุณผู้หญิง"

"ออกคน แດ้ได้กินบาร์บิคิวกับคนสวยอย่างฉัน ก็ทำให้คุณมีความสุข แทนตายแล้ว คุณยังมีอะไรไม่พอใจอีก"

"จุดประสงค์หลักคือไปดูฝนดาวตกกับผีไม่ใช่หรือ ไม่ทราบว่าคุณสวยเท่านั้น คุณเป็นดาว หรือว่าเป็นผี"

"กวนหู่ หุ่นโค่นต๋อยไซ้ไหมหา!"

เย่เฟยเฟยเอาส้อมจิ้มกวนหู่ แต่กวนหู่เบี่ยงหลบ ทั้งสองกำลังจะ เอะอะก็ได้ยินเสียงดังแทรกมาจากด้านหลัง

"ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่า..."

น้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาเหมือนเสียงคนตรีแปลกแยกดังแทรกเข้ามาท่ามกลางความอะอะวุ่นวาย กวนหูหุคหะเลาะกับเย่เพยเพย แล้วหันไปมอง ก็พบว่ามิใช่หญิงไว้ผมยาวสวมกระโปรงยาวยืนอยู่หน้าประตูบาร์ เธอมีรูปร่างผอมสูง สวมเสื้อไหมพรมคอสูงคลุมทับด้วยเสื้อนอกบางๆ และแว่นตากรอบดำที่ไม่ค่อยเข้ากับหน้าเท่าไร ดูแล้วเหมือนเด็กสาวที่ชอบอ่านหนังสือ เข้าสังคมไม่เก่ง

เมื่อทุกคนจ้องมองมา เธอก็รีบผงกหัว ทำทางแบบนั้นยิ่งช่วยยืนยันการคาดเดาของกวนหู ถ้าให้จางเยียนโตช่วยเลือกกรอบแว่นใหม่ที่เข้ากับหน้าเธอได้ คงช่วยให้บุคลิกของเธอดูดีกว่านี้

"ขอโทษนะครับ เรายังไม่เปิดร้าน" เขาลุกขึ้นอธิบายอย่างมีมารยาท

"ฉันไม่ได้มากินอาหารเช้าค่ะ" เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเข้าใจผิด เด็กสาวก็รีบโบกมือปฏิเสธ "ฉันมาหาเจียงฉู่เว่ยค่ะ"

"เจียงฉู่เว่ย? ที่นี่ไม่มีคนชื่อนี้"

"ไม่จริงน่า เขาบอกว่าเขาทำงานที่นี่"

พอได้ยินเด็กสาวพูดเช่นนั้น กวนหูก็หันไปมองคนที่กำลังทำงานอยู่อยู่หลังเคาน์เตอร์โดยอัตโนมัติ เขาวิ่งเข้าไปที่เคาน์เตอร์ โนมั่วตัวเข้าไปกระซิบถามจางเยียนโตว่า "เมื่อก่อนคุณเคยปลอมตัวใช้แซ่เจียง?"

"เปล่า ผมมีแค่ชื่อเดียว" จางเยียนโตเงยหน้ามองเขา แล้วพูดหน้าตาเฉยว่า "คุณแซ่กวน ดังนั้นผมจึงแซ่จาง"

แซ่นี้คงตั้งตามกวนกับจางในฉากคำสาบานในสวนท้อ¹ และอาจตั้งตามแซ่จางของแม่กวนหูก็ได้ กวนหูไม่รู้เหตุผลจริงๆ ในการตั้งชื่อของจางเยียนโต แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะให้ความสำคัญแก่ชื่อหนึ่งชื่อมากขนาดนี้ จึงอดตกตะลึงไม่ได้

¹ ฉากหนึ่งในเรื่อง สามก๊ก เป็นเหตุการณ์ตอนหลิวเปี๋ย (เล่าปี่) กวนอู (กวนอู) จางเฟย (เตียวหุย) สาบานเป็นพี่น้องกันที่สวนท้อ

"จะหมายถึงเสื้อวเว่ยหรือเปล่า" เย่เฟยเฟยที่อยู่ด้านข้างเอ่ยทัก
 กวนหู่หันไปมองจางเยียนโต้อีกรอบ เห็นฝ่ายหลังยังทำหน้าที่เหมือน
 ไม่รู้เรื่องอยู่ก็รู้สึกมินหัวตึบ โอคครณว่า "ตอนเสื้อวเว่ยมาสัมภาษณ์
 คุณไม่ได้คุบคุบประชาชนของเขาอะ"

"เปล่า"

"อย่างน้อยก็ต้องถามชื่อเต็ม?"

"เปล่า"

สีหน้าที่เหมือนจะบอกว่าเป็นเรื่องปกติของจางเยียนโต้อำนาจให้
 กวนหู่พูดอะไรไม่ออก แต่พอคิดถึงสภาพแวดล้อมที่อีกฝ่ายใช้ชีวิตอยู่
 เมื่อก่อนก็พอจะเข้าใจได้...สำหรับจางเยียนโต้อแล้ว ชื่อแซ่ฐานะล้วนไม่
 สำคัญ เขารู้แล้วว่าอีกฝ่ายมีอันตรายคุกคามต่อตัวเองหรือเปล่าเท่านั้น
 คนอย่างเสื้อวเว่ย แค่มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นนักศึกษาธรรมดาที่ไม่มี
 อันตรายใดๆ นี่คงเป็นเหตุผลที่จางเยียนโต้อยอมจ้างเขาทำงาน

"ใช่เขาหรือเปล่า"

เย่เฟยเฟยฟังบทสนทนาของสองพี่น้อง แล้วเปิดรูปถ่ายหมู่ใน
 โทรศัพท์มือถือให้เด็กสาวดู เด็กสาวพยักหน้าหงึกๆ บอกว่าเสื้อวเว่ยก็คือ
 เจียงฉู่เว่ย

"ตอนกลางวันเขามีเรียน ตอนกลางคืนค่อยมาที่นี้" จางเยียนโต้อ
 รินเครื่องคี่มอยู่หลังเคาน์เตอร์ พูดโดยไม่หันไปมองเด็กสาวด้วยซ้ำ "คุณ
 จะไปหาเขาที่มหาวิทยาลัยก็ได้"

"ฉันไปหาแล้ว แต่หาไม่เจอ โทร. หาเขาก็ไม่รับ ก่อนหน้านี้ได้ยิน
 ว่าเขาทำงานที่นี้เลยลองแวะมาคุบอะ"

"ไม่ทราบว่าคุณกับเสื้อวเว่ยเป็น..." เย่เฟยเฟยถาม

"เราเป็นญาติกันกะ ฉันชื่อชวิหงเสียน นับลำดับอาวุโสแล้ว พวก
 เราเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ฉันเพิ่งย้ายมาที่นี้ได้ไม่นาน เช้าบ้านเก่าที่พี่เขา
 เคยอยู่ แต่ช่วงนี้ฉันพบว่าบ้านมีปัญหาหนักหน่อย เลยอยากให้เขาไปช่วยคุ
 บอะ"

"บ้านมีปัญหา?" เย่เฟยเฟยพูดแทรกอย่างกระตือรือร้น "มีผีอาละวาดใช่ไหม"

กวนหมู่ผลักเย่เฟยเฟยออกห่าง ชอบเจอผีขนาดนี้ก็ไม่ต้องเป็นแอร์โฮสเตสแล้ว ไปเล่นหนังผีดีกว่า

ซวีหิงเสียนแสดงสีหน้ากระดากออกมา มองพวกเขาสามคน แล้วทำท่าเหมือนจะเล่า แต่ก็ไม่ค่อยสะดวกใจเท่าไร

"ฉันก็ไม่ว่าว่ามีผีอาละวาดจริงไหม แต่สรุปว่ามีเหตุการณ์แปลกประหลาดหลายอย่าง..."

ซวีหิงเสียนพูดไม่ทันจบก็โดนขัดจังหวะเสียก่อน จางเยียนโต้ถามแทรกว่า "เสี่ยวเว่ยย้ายบ้านตั้งแต่เมื่อไร"

"อา..." คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ จางเยียนโตก็ถาม ซวีหิงเสียนชะงักไปเล็กน้อย ก่อนตอบว่า "เดือนที่แล้วค่ะ ฉันเองก็เพิ่งย้ายเข้าเมื่อเดือนที่แล้ว"

"เสี่ยวเว่ยไม่เคยพูดถึงเลย" จางเยียนโต้เอ่ยอย่างเย็นชา

กวนหมู่พบว่าจางเยียนโตเป็นคนเอาแคใจ บางครั้งปฏิบัติตัวต่อคนอื่นอย่างสุภาพนุรุช แต่บางครั้งก็พูดตามใจตัวเอง โดยไม่สนใจความรู้สึกอีกฝ่าย

ดูท่าใช้ชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันมาสี่ปีแล้ว อีกฝ่ายก็ยังไม่เข้าใจวิธีปฏิบัติตัวกับคนอื่น โดยเฉพาะเวลาเจอคนแปลกหน้า...เขาเคยชินกับความปากร้ายของจางเยียนโต แต่คนอื่นคงไม่ชิน

เมื่อเห็นซวีหิงเสียนมีท่าทีไม่สบายใจ กวนหมู่ก็รีบพูดไกล่เกลี่ยทันที "แค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการย้ายบ้าน คงไม่จำเป็นต้องพูดถึงเป็นพิเศษหรอก"

"ไม่ละ ทุกคนสนิทกันขนาดนี้ แคไปช่วยสาวย้ายบ้านยังไม่ยอมเล่าให้ฟังสักคำ ช่างไม่เห็นเราเป็นพวกพ้องจริงๆ" คำว่าพวกพ้องไม่ได้ใช้แบบนี้หรือเปล่า

กวนหมู่เหลือบมองเย่เฟยเฟยแวบหนึ่ง จากนั้นก็ไต่ถามจางเยียนโตเอ่ยแทรกว่า "ลองโทร. หาเสี่ยวเว่ยดูซิว่าคิดต่อได้ไหม"

เย่เฟยเฟยโดนสั่งปုပ်ก็ทำตามบ๊ีบ วิ่งไปหยิบโทรศัพท์ที่โต๊ะมากกดโทร. หาเสี่ยวเว่ยตันที กวนหู่ยืนมองคาง้าง อยากพูดเหลือเกินว่า ในฐานะที่เป็นแฟนเก่า เขายังไม่กล้าเรียกใช้เย่เฟยเฟยเลย แน่นนอนว่าต่อไปให้เรียกใช้จริงๆ เย่เฟยเฟยก็คงไม่สนใจเขาหรอก

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เย่เฟยเฟยก็กลัวงสาาย แล้วส่ายหน้าตอบพวกเขาว่า "ไม่มีคนรับ"

"ทำไงดี" เด็กสาวย่าเท้าด้วยความร้อนใจ "ฉันไม่ได้ถามที่อยู่ใหม่เขาด้วย ตอนบ่ายยังมีธุระอีก ตอนแรกตั้งใจจะพาเขาไปดูตอนเช้า คิดไม่ถึงว่า...ปัญหายังแก้ไม่ได้ ฉันกลัวคืนนี้จะไม่กล้านอนที่นั่นอีก"

"บ้านมีปัญหา ทำไมไม่ติดต่อเจ้าของบ้านล่ะ"

"ฉันไม่รู้ที่อยู่ติดต่อเจ้าของบ้านค่ะ พี่เขาให้ฉันเช่าต่ออีกที"

คงเพราะร้อนใจมาก ชวิหงเสียนจึงไม่ขบคิดอะไรมาก โพล่งบอกพวกเขาว่า "ที่จริงบ้านก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่ห้องใต้ดินมีเสียงดังอยู่เรื่อย จนตอนกลางคืนฉันนอนไม่ค่อยหลับ"

"ประหลาดขนาดนั้นเลย? ใช้หนูหรือเปล่า"

"ไม่รู้สิคะ ฉันไม่กล้าลงไปดูคนเดียว ถ้าหนูวิ่งขึ้นมาคงยิ่งแย่ไปอีกใหญ่"

เย่เฟยเฟยพยักหน้าแรงๆ บ่งบอกว่าเข้าใจความรู้สึกเธอคือ จากนั้นหันไปมองกวนหู่ พอเห็นเขาไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ก็เอาตอกระทุ้ง "กวนหวังหู่ คุณไปดูให้หน่อยสิ ถึงเวลาลูกผู้ชายอย่างพวกคุณแสดงฝีมือแล้ว"

"ไม่คิมั้ง..."

ที่จริงกวนหู่อยากบอกว่า วันนี้เป็นวันหยุดวันสุดท้ายของตัวเองแล้ว เขายังอยากใช้ชีวิตอันแสนอิสระให้เต็มที่ ไม่ใช่ไปจับหนูให้เด็กสาวที่ไม่รู้จักมักจี่

"ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเว่ยมีปัญหา คนเป็นเพื่อนกันกลับไม่ยอมช่วยเหลือ นี่ต่างหากที่เรียกว่าไม่ดี อีกอย่างคุณก็เป็นตำรวจ เวลาแบบนี้คุณไม่ลุยใครจะลุย"

"ตำรวจ?"

ชีหังเสี้ยนมองไปที่กวนหู่ สีหน้าตกตะลึงของเธอบ่งชี้ว่า ไม่อยากเชื่อว่าผู้ชายสวมชุดนอนโครมๆ ตรงหน้าจะเป็นตำรวจ แต่แล้วก็ได้สติอย่างรวดเร็ว รีบพูดกับเขาว่า "ตำรวจก็ยังมีศีล รับกวนคุณช่วยไปดูแลฉันหน่อยได้ไหมคะ พวกคุณยังช่วยลูกหมาลูกแมวตกท่อบ่อยๆ การตรวจคูห้อยได้คืนก็น่าจะเป็นงานของคุณเหมือนกันใช่ไหมคะ"

ไม่ใช่ ช่วยเหลือสัตว์เป็นงานของพนักงานดับเพลิง ส่วนงานของเขาคือตำรวจ

กวนหู่อ้าปากทำท่าจะอธิบาย แต่เย่เฟยเฟยลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กที่ลากติดตัวไปไหนมาไหนตลอดเวลาออกมา จัดทรงผมโดยใช้หน้าจอโทรศัพท์มือถือส่องแทนกระจกเสริมๆ ก็ถ่ายรูปเซลฟี่ตัวเองใบหนึ่ง จากนั้นประกาศอย่างกล้าหาญว่า "ฉันไปด้วยละกัน ยังไงซะหลังจากนี้ก็ไม่มีการอะไร"

คิดไม่ถึงว่าเย่เฟยเฟยจะขอเอี่ยวด้วยกระทั่งเรื่องแบบนี้ กวนหู่รีบทักท้วง "เพิ่งลงจากเครื่อง คุณกลับไปนอนดีกว่ามั้ง"

"ฉันนอนบนรถก็ได้"

"แล้วใครขับ"

เย่เฟยเฟยไม่ตอบ แต่มองสำรวจตัวเขาขึ้นลง เหมือนจะบอกว่า มันก็ต้องคุณอยู่แล้ว ยังต้องถามอีกอะไร

ไม่ใช่ว่ากวนหู่ไม่อยากขับรถ แต่เขายังเมาค้างนิดๆ กลัวว่าขับรถในสภาพนี้อาจเป็นอันตรายได้ สุดท้ายจึงเขียนโต้กลับพูดโพล่งว่า

"ผมจะขับไปส่งพวกคุณเอง ที่อยู่ที่ไหน"

"ซานเมืองค่านตะวันตก ย่านที่พักเล็กๆ ในเขตซานเมืองค่านตะวันตก..."

"อ๊ะ ฉันรู้จัก ย่านนั้นเหรอ คิดไม่ถึงว่าพวกเธอสองพี่น้องจะรวยขนาดนี้"

"ไม่ใช่ค่ะๆ เป็นบ้านเก่าที่อยู่ห่างจากย่านนั้นไปนิดหน่อย ได้ยินว่า

มีแผนจะรื้อทิ้ง เลยปล่อยเช่าในราคาถูก"

"อย่างนี้เอง"

ระหว่างเย่เฟยเฟยสนทนากับซวีหิงเสี้ยน กวนหู่ก็วิ่งเข้าห้องไปเปลี่ยนเสื้อ ส่วนจางเยียนโต๊ะเก็บกวาดจานชามบนโต๊ะ แล้วหยิบเสื้อนอกกับถุงเท้ามา ขณะที่เขา กำลังจะปิดไฟออกไป โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

กวนหู่เดินออกจากห้องนอน ก็เห็นจางเยียนโต๊ะยืนหันข้างคุยโทรศัพท์อยู่ในครัว คู่มือหน้าตึงๆ จากคานข้างก็รู้ว่า อีกฝ่ายกำลังเคร่งเครียด กวนหู่เลื่อนสายตามองลง ก็เห็นว่าเจ้าตัวกำหมัดแน่น

จางเยียนโต๊ะคุยโทรศัพท์เสร็จอย่างรวดเร็ว แล้วเดินออกมาด้วยท่าทีสบายๆ เหมือนปกติ กวนหู่ถามว่า "เกิดอะไรขึ้น"

"ไม่มีอะไร จู่ๆ เจ้าของบ้านก็โทร. มาบอกว่า จะขอย้ายด้วยเรื่องเช่าบ้าน ผมคงไปกับพวกคุณไม่ได้แล้ว คุณขับไปเองได้ไหม"

จางเยียนโต๊ะยื่นถุงเท้าให้ แต่กวนหู่ไม่ได้รับไปทันที ตอนนี้เขาอยากรู้ว่า แค่เรื่องเช่าบ้านมีอะไรแรงค่านานคนนั้น สีหน้าจางเยียนโต๊ะดูปกติมาก แต่เนื่องจากปกติเกินไปจึงทำให้รู้สึกผิดปกติ

"คุณคงไม่ได้ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าใช่ไหม" เขารับถุงเท้าไปแล้วแก้มงู้อะไร

"แน่นอนว่าไม่ใช่ ผมไม่มีทางจนกว่าคุณหรอก"

"นั่นฉันขับเองดีกว่า"

เย่เฟยเฟยเห็นสีหน้ากวนหู่ไม่ค่อยดีจึงยื่นมือไปหยิบถุงเท้า แต่กวนหู่เบี่ยงหลบ แล้วถามว่า "คุณไม่ได้นอนทั้งคืน จะไหวเหรอ"

"ยังงี้ก็คิดว่าขับรถตอนเมาอย่างคุณละกัน"

"ผมไม่ได้ขับรถตอนเมาสักหน่อย ผมหายเมาแล้ว"

เย่เฟยเฟยทำท่าจะพูดต่อ แต่ซวีหิงเสี้ยนขมู้อย่างระมัดระวัง "ฉันมีใบขับขี่ ฉันขับได้ค่ะ"

รถของจางเยียนโต๊ะคันใหญ่ กวนหู่ไม่ค่อยไวใจให้ผู้หญิงขับรถ แต่เย่เฟยเฟยแย่งถุงเท้าไปยื่นให้ซวีหิงเสี้ยน ดูท่าเธอคงอยากเจอผิวจะขาด

จนไม่สนใจปัญหาเรื่องขับรถแล้ว

"งั้นก็วานคุณชวีละกัน คุณขับช้าๆ หน่อยคงไม่มีปัญหา พวกเราไม่ได้รับรื้ออนุญาตแล้ว"

"กวนหัวหู่ เลิกพิรี้พิไรสักทีเถอะ ไม่มีใครเอาแต่ซึ่งรถทั้งวันแบบคุณหรอกน่า"

"ผมเปล่าซึ่งรถทั้งวันสักหน่อย ผมแค่ไปสืบลคดี..."

จางเยียนโตยืนอยู่ตรงนั้น เมื่อได้ยินเสียงสนทนาของพวกกวนหัวคั่งห่างออกไป ก็เก็บรอยยิ้ม คำนวณว่าพวกเขาจากไปไกลแล้ว ค่อยปิดไฟในบาร์ แล้วเดินออกไปที่ถนนด้านนอก

พวกกวนหัวขับรถไปแล้ว จางเยียนโตจึงต้องเรียกแท็กซี่ไปยังร้านกาแฟที่นัดไว้ ที่นั่นอยู่ไม่ไกลจากบาร์เท่าไร หลังจากขึ้นแท็กซี่แล้ว เขาก็อดสงสัยไม่ได้ว่า อุโฆวนักเขาไปเจอที่นั่นด้วยจุดประสงค์อะไร

เมื่อถึงร้านกาแฟ จางเยียนโตได้ลักประตูเดินเข้าไป ข้างในดูปกติดี มีแขกไม่ค่อยเยอะ อุโฆวนั่งอยู่ตรงมุมที่ซีกกำแพง พอเห็นเขาก็ยิ้มระรื่น พร้อมโบกมือทักทาย

ตรงนั้นเป็นมุมอับ มองแวบเดียวก็เห็นทั่วร้านกาแฟ ทั้งยังสะดวกต่อการหลบหนีจู่โจม จางเยียนโตเดินเข้าไป ในใจคิดว่านิสัยระแวงภัยตลอดเวลาของพวกเขาคงแทรกซึมเข้าไปถึงกระดูก ชั่วชีวิตนี้อาจแก้ไขไม่ได้แล้ว

ความคิดดังกล่าวทำให้ความรู้สึกเกลียดชังล้นทะลักเข้ามาในใจเขา อุโฆวรับรู้ได้ก็คลี่รอยยิ้มจางๆ ให้ แล้วพูดว่า "วันนี้นายคุณอารมณ์ไม่ค่อยดีนะ"

จางเยียนโตปรับอารมณ์ แล้วนั่งลงตรงข้ามกับอีกฝ่าย คลี่รอยยิ้มเช่นเดียวกันตอบกลับไป "หวังว่านายจะไม่ทำให้ฉันอารมณ์เลวร้ายไปกว่านี้"

"อย่าพูดอย่างนั้นสิ ทุกคนเป็นเพื่อนเก่ากัน ประองคองกันไว้ไม่ดีกว่าหรือ"

"ฉันจำได้ว่าตอนอยู่บนสังเวียน นายอยากฆ่าฉันให้ตาย ฉันเองก็อยากฆ่านายมากเหมือนกัน"

"เรื่องพวกนั้นผ่านไปหมดแล้ว ทุกคนต่างก็ไม่มีทางเลือก ตอนนี้เกะนั้นโดนมหาสมุทรกลืนไปแล้ว อย่าว่าแต่ความแค้นเลย"

จางเยียนโตะไม่ได้ตอบรับ

ที่จริงอุโวกะก็ไม่ได้พูดผิด พวกเขาฆ่าคนหรือโดนฆ่าก็ไม่ได้มาจากความตั้งใจของตัวเอง คันเหตุทั้งหมดก็คือ คาแก่่นั่น ปีศาจที่ทำลายชีวิตพวกเขา

พนักงานเดินเข้ามาถามรายการอาหารที่สั่งจากจางเยียนโตะ แต่ตากลับเหลือบมองอุโวกะไม่หยุด เห็นได้ชัดว่าเธอสนใจหนุ่มหล่อคนนี้นักมาก น่าเสียดายที่ทั้งคู่ไม่สนใจเธอ จางเยียนโตะสั่งเครื่องดื่มอย่างลวกๆ รอเธอเดินจากไปแล้วค่อยพูดกับอุโวกะว่า "คราวนี้ถ้านายมาเพราะเรื่องคาแก่่นั่นก็ไม่จำเป็นต้องคุยกันแล้ว"

"อย่าพูดจาตครอนนักสิ ถ้านายทำศึกกับฉันให้ได้สักครั้งของที่ทำศึกกับน้องชาย ฉันอาจลองคิดเรื่องร่วมมือกับนายก็ได้"

อุโวกะเอาช้อนคนกาแฟตรงหน้า แกล้งไม่ยอมพูดต่อ แต่ผ่านไปครู่ใหญ่ยังไม่เห็นจางเยียนโตะชักถาม เขาจึงเอ่ยเอง "ฉันมาเพราะอยากถามนายสองเรื่อง...หนึ่ง คาแก่่บอกว่าถ้านายมาช่วยเขา ทุกอย่างก่อนหน้านี้จะไม่ถือสาอีก"

"สอง"

"สองคือสิ่งที่ฉันอยากถามเอง...นายเคยคิดจะร่วมมือกับฉันบ้างไหม กับฉัน ไม่ใช่พวกฉัน"

ความหมายของคำพูดนี้ชัดเจนมาก จางเยียนโตะเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ฉันคิดว่านายจงรักภักดีต่อคาแก่่ซะอีก"

"น่าเสียดายที่ตอนนี้เขาให้สิ่งที่ฉันต้องการไม่ได้" อุโวกะคนกาแฟของตัวเอง แล้วเอ่ยต่อ "นายก็น่าจะเข้าใจดี เมื่อเสื่อชีคาร์ที่เคยชินกับอิสรภาพ ก็กลับไปอยู่ในกรงไม่ได้แล้ว"

"ฉันไม่มีทางร่วมมือกับคนที่ฆ่าผู้บริสุทธิ์"

"พูดเหมือนนายไม่เคยฆ่าคนมาก่อน"

"นับจากนี้ไม่มีอีกแล้ว"

"แล้ว...ถ้ามีคนคิดจะแตะต้องน้องชายนายล่ะ"

พอฟังความนัยที่อูโกวต้องการสื่อแล้ว สีหน้าจางเย็นโต๋พลัน เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด ก่อนเจ้าตัวจะเอ่ยน้ำเสียงเย็นชาว่า "นายจะลอง ทำทายความอดทนของฉัน?"

จิตสังหารแผ่จากสายตาของเขาไปที่อูโกว อีกฝ่ายทำท่าคล้าย หวาดกลัว หยุคคนกาแฟ แล้วผงะถอยไปเล็กน้อย พุกยี้มๆ ว่า "ฉันเข้าใจ แล้ว ดังนั้นฉันไม่ทำแบบนั้นหรอก"

"แปลว่ามีคนคิดจะทำแบบนั้น?"

"นายลองพิจารณาข้อเสนองานของฉันดู แล้วฉันจะหานายอีก" อูโกว ไม่ได้ตอบคำถามจางเย็นโต๋ตรงๆ แต่พูดทิ้งท้ายด้วยประโยคนี้ก่อนลุกขึ้น เดินจากไป

คับขันขึ้นที่โคนคนจนหน้าตาละเทะดูไม่ได้ถูกอูโกวทิ้งอย่างไม่ ไยดี ตอนเดินผ่านไปยังงจใจหยุคย่นโกล้ำ ตัวจางเย็นโต๋ แล้วเอ่ยเรียบๆ ว่า "ฉันเข้าใจความรู้สึกอยากมีคนในครอบครัวของนาย แต่อย่างไรนักเลย คนอย่างพวกเราไม่มีทางมีเพื่อนหรือญาติหรือกวนหมู่ไม่เคยมีประสบการณ์ แบบเดียวกับนาย เขาไม่ใช่คนที่เดินทางเดียวกับนาย คนที่ต่อสู้เคียงบ่า เคียงไหล่กับนายได้ก็มีแค่ฉันเท่านั้น"

พอพูดจบ อูโกวก็เดินผ่านไป โดยทำเป็นมองไม่เห็นสายตาสชื่นชม ของพนักงานสาว

สีหน้าจางเย็นโต๋ดูแยกว่าเดิม อูโกวพูดแฝงความนัย ย้ำเตือนเขา อ้อมๆ ถึงผลลัพธ์ของการไม่ยอมร่วมมือกับตาแก่ มาวันนี้ตาแก่ทำอะไร เขาไม่ได้แล้ว แต่อาจใช้วิธีโรดจิตพวกนั้นกับคนอื่นๆ ตัวเองยิ่งใส่ใจใคร อีกฝ่ายก็ยิ่งเล่นงานคนนั้น

พอคิดถึงตรงนี้ จางเย็นโต๋ก็นิ่งไม่อยู่สุข รีบโทร. หา กวนหมู่ทันที

โทรศัพท์ติดต่อดีอย่างราบรื่น น้ำเสียงสดใสของกวนหมู่ทำให้จางเยี่ยนโต๋รู้สึกว่ ตัวเองคิดมากเกินไปหรือเปล่า บางทีอู่โกวอาจต้องการให้เขาขึ้นตระหนกกลนลานก็ได้

"เสร็จธุระแล้ว?"

พอได้ยินกวนหมู่ถาม เขาก็ตอบพอเป็นพิถี แล้วย้อนถามว่า "ทางคุณไม่มีปัญหาใช่ไหม"

"ฝีมือขับรถของคุณชีวิตดีมาก ตอนนี้อย่าง ผมเลยมีหมูตัวหนึ่งกำลังกรนกรอกๆ"

กวนหมู่หมายถึงเย่เฟยเฟย จางเยี่ยนโต๋คิดว่า ถ้าเย่เฟยเฟยได้ยินคำพูดของเขาต้องกระโดดขึ้นมาต่อเขาแน่

"ถ้ามันคุณก็ระวังตัวด้วย"

"ได้ พวกเราใกล้ถึงแล้ว หมู่บ้านแถวนี้เจริญไม่เลว แต่ไกลจากบาร์ค่อนข้างมาก ถ้ามีข่าวอะไรผมจะโทร. หากคุณละกัน คุณก็ช่วยติดต่อสื่อเร็วให้ด้วยนะ"

หลังจากคุยโทรศัพท์จบ กวนหมู่ก็กวางสาย เขารู้สึกว่จางเยี่ยนโต๋เหมือนมีอะไรจะพูด แต่กลับนิ่งเงียบ รวรวกับว่กำลังกังวลอะไรสักอย่าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ตั้งใจโทร. มาแบบนี้

ไม่รู้ว่เกี่ยวข้องกับตาแก่นั่นหรือเปล่า

"คุณเจ้าของร้านคนนั้นเป็นเพื่อนของคุณหรือคะ" ชวี่หงเสียนที่ขับรถอยู่ด้านหน้าถาม

"เป็น...พี่ชายผม"

"แล้วคนนี้..." เธอเหลือบมองเย่เฟยเฟยที่กำลังนอนพิงไหล่กวนหมู่ผ่านกระจกมองหลัง

"แฟนผม...คนก่อนนะ"

กวนหมู่เล่นมุข แต่ชวี่หงเสียนไม่เข้าใจจึงหัวเราะแแงๆ ภายในรถกลับมาเงียบกริบเหมือนตอนแรกอีกครั้ง

รถขับอ้อมย่านที่พักออาศัย เลยต่อไปอีกไม่นานก็หยุดจอดตรงพื้นที่ว่างๆ ตรงข้ามภูเขา กวนหู่ชะโงกหน้าไปมองก็เห็นสถานีรถบัสนี้เล็กๆ ตั้งอยู่ข้างทาง บริเวณใกล้เคียงมีบ้านเก่าๆ แต่ไม่กี่หลัง พื้นที่ว่างยังมีรถจอดทิ้งไว้หลายคัน และคิดตั้งป้ายขนาดใหญ่ไว้ด้านข้าง ดูท่าอีกไม่นานที่นี้ก็น่าจะโค่นรื้อทิ้งสร้างใหม่

ชีหวงเสียนลงจากรถ กวนหู่เห็นเย่เฟยเฟยยังหลับก้นลักออกไปสองที แต่โค่นต่อยกกลับมาจึงเลือกลงจากรถเสียเอง

"ดูเหมือนเธอจะเพลียมาก"

"แค่นอนซดเซยเท่านั้นแหละ"

ส่วนจะซดเซยนานแค่ไหน กวนหู่ไม่รู้จริงๆ ถึงเข้ากับเย่เฟยเฟยจะเคยคบหากันมาพักหนึ่ง แต่ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันน้อย แยกย้ายกันทำงานเสียมาก เขาจึงไม่ค่อยรู้นิสัยความเคยชินของแฟนเก่าเท่าไร แต่ทั้งๆ ที่เธอเสนอตัวช่วยเหลือ มาตอนนี้กลับนอนหลับอุดหนุนเคียว ทำเกินไปแล้วจริงๆ

กวนหู่ยังอยากปลุกเธอ แต่ชีหวงเสียนห้ามไว้ก่อน "เธอกำลังหลับสนิท อย่าปลุกเลยล่ะ มีตำรวจอยู่ด้วย ไม่ว่าปัญหาอะไร คุณก็น่าจะคลี่คลายได้หมด"

ก็จริง ความสามารถเด่นสุดของเย่เฟยเฟยก็คือ ก่อปัญหาเพิ่ม

อย่างไรเสีย บ้านของชีหวงเสียนก็อยู่ตรงหน้า กวนหู่จึงไม่ได้ปลุกเย่เฟยเฟย แค่ออกประตูแล้วเดินตามชีหวงเสียนไปที่บ้านของเธอ โดยทิ้งข้อความบอกเย่เฟยเฟยในไลน์เรื่องที่ตั้งบ้านของชีหวงเสียน และตัวเองจะแวะไปดูก่อน รอเธอหลับเต็มอิ่มแล้วค่อยติดต่อกันอีกที

บ้านของชีหวงเสียนตั้งอยู่ริมสุด บ้านใกล้เคียงโค่นรื้อถอนหมดแล้ว ทำให้ดูโล่งกว้างมาก ตัวบ้านเป็นอาคารเล็กๆ สองชั้น ดูจากสภาพความเก่า น่าจะมีอายุอานามหลายปี กำแพงด้านนอกทาทับด้วยสีขาวเพื่อให้ดูใหม่ขึ้น แต่สีราคากุญแจคอนกรีตผสมปูนมานานก็หลุดล่อนเป็นค่างคอง ทำให้มองเห็นสีที่แตกต่างกันเป็นแห่งๆ และยิ่งดูหุ่กว่าเดิม

ประตูบ้านก็มีสภาพเช่นเดียวกัน แต่คิคุญแจสองอัน ชีหวงเสียน

อธิบายว่า ผู้หญิงอยู่ตัวคนเดียวกลัวไม่ปลอดภัย พี่ชายเลยติดกุญแจเพิ่มให้อีกอัน

"ที่นี้อยู่ไกลจากที่เรียนเยอะสินะ"

"ถึงฉันจะอายุน้อยกว่าพี่ชาย แต่ก็มึงงานทำแล้ว พอถูกย้ายมาที่นี้กะทันหัน เลยไม่มีเวลามองหาบ้าน ต้องอยู่ๆ ไปก่อน"

"งานอะไรเธอ"

ชวิหงเสียนชะงักเล็กน้อยเหมือนคิดไม่ถึงว่ากวนหู่จะถามเรื่องส่วนตัว "ขายประกันค่ะ"

เธอผลักประตูเปิด แล้วเชิญกวนหู่เข้าไป ค้านในปักกวาดสะอาด สะอ้าน กำแพงเคยผ่านการทาสีใหม่ พื้นเป็นซีเมนต์ การจับคู่เชนนี้นชวนให้รู้สึกหนาวในหน้าหนาว ตอนกวนหู่เดินเข้าไปก็มีลมพัดวูบเข้ามาจากทางเดิน ชวิหงเสียนเห็นเชนนันก็รีบวิ่งไปปิดหน้าต่าง บอกว่าเมื่อเช้ารีบร้อนออกไปจนลืมปิด

"คราวหน้าอย่าลืมนะ แบบนี้อันตรายมาก"

"คงเพราะเพิ่งย้ายเข้ามา ในบ้านไม่มีข้าวของราคาแพง เลยประมาทไปนิดค่ะ"

ชวิหงเสียนพากวนหู่ข้ามทางเดินไปยังหน้าประตูห้องหนึ่ง ตอนเดินผ่านห้องรับแขก กวนหู่กวาดตามองแวบหนึ่งและพบว่ามันโล่งมาก มีแค่โต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่ง บนโต๊ะเต็มไปด้วยหนังสือตำรา คุณคล้ายมีคนยืนอยู่ตรงนั้น เพราะเห็นเงาทอคล้ายอยู่บนพื้น

"เดิมทีตรงนี้เป็นห้องเก็บของ แต่เพราะห้องค่อนข้างเล็ก รักษาอุณหภูมิง่าย ฉันเลยใช้เป็นห้องนอน"

คำพูดของชวิหงเสียนขัดจังหวะการมองของกวนหู่ เขาเดินเข้าไปในห้องที่ชวิหงเสียนพุดถึง และพบว่าข้างในมีเตียงหลังหนึ่ง แค่นี้ก็แทบจะทำให้ห้องเต็มแล้ว มุมหนึ่งตรงพื้นผิวดังตรงข้ามเตียงมีแผ่นกระดานสีเหลี่ยมที่เลื่อนเปิดได้ ตรงกลางติดห่วงกลม ชวิหงเสียนชี้แล้วบอกว่าเสียงดังมาจากตรงนั้น

กวนหู่หมอบลงไปเอาหูแนบ ข้างในไม่มีเสียงใดๆ เขาเอานิ้วเกี่ยว ห่วงแล้วดึงขึ้นมา แผ่นกระดานก็ขยับเล็กน้อยก่อนติดแห้งึก เขามองผ่าน รอยแฉ่งลงไป พบว่าข้างในมีคิมมาก มองอะไรไม่เห็นเลย

เขาลองพยายามขยับแผ่นกระดาน และถามซวิหิงเสียงว่า "คุณ ได้ยินเสียงเมื่อไร"

"ตั้งแต่ฉันย้ายเข้ามาก็มีแล้วค่ะ พี่บอกว่าไม่ต้องกลัว บ้านนี้ปิด ไม่แน่นอนหา ที่ได้ยินเป็นเสียงลมพัด แต่ฉันรู้สึกว่าเป็นเสียงผีเท้า เสียง คนไอ หรือเสียงสัตว์วิ่งไปมา"

กวนหู่คิดว่าเย่เฟยเฟยพูดถูกต้องแล้วจริงๆ บ้านนี้มีหนู ดูจาก โครงสร้าง ถ้าจะมีหนูก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ส่วนเสียงประหลาดๆ อย่างอื่นนั้น คงรู้สึกหลอนไปเองเพราะความหวาดกลัว

แผ่นกระดานเปิดออกตามแรงดึงของเขาในที่สุด ที่แท้ก็มีตะขอเหล็ก งอเกี่ยวอีกด้านไว้ กวนหู่ใช้มือจับแผ่นกระดานทั้งสองข้าง แล้วยกมันออก ก็พบว่าข้างล่างเป็นบันได ไม่กี่ขั้นด้านบนมีเศษเหลือๆ ของสีทาเคลือบผิว ปูนขาว และกล่องเครื่องมือประจำบ้าน ดูแล้วธรรมดามาก เขาชะเง้อ ลงไปมอง แล้วบอกว่า "ห้องใต้ดินน่าจะไม่ได้ใช้งานมานานมากแล้ว"

"ไอ้ ชั้นสองก็ไม่มีคนอยู่ พี่ชายบอกว่าเดิมทีมีคนแบ่งเช่าด้วย แต่ คนพวกนั้นบอกว่าบ้านสกปรกเลยย้ายออกไป เจ้าของบ้านไม่ได้ขึ้นค่าเช่า เขาเลยอยู่ต่อ"

กวนหู่เลื่อนข้าวของระเกะระกะออก แล้วเดินลงไปตามบันได แต่ ยิ่งเดินลงไปก็ยิ่งมืด จึงถามซวิหิงเสียงว่า "คุณมีไฟฉายกับไม้กวาดไหม"

"มีค่ะ ฉันจะไปหยิบมาให้"

ซวิหิงเสียงวิ่งออกไปแล้วกลับมาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว ในมือถือ ไฟฉายกระบอกเบ้อเริ่ม แต่ไม่มีไม้กวาด

"ฉันยังไม่ทันได้ซื้อไม้กวาดนะคะ" เธอพูดอย่างกระดากใจ

กวนหู่เปิดไฟฉาย แล้วเดินลงไป ซวิหิงเสียงเดินตามหลังอย่าง ระมัดระวังพร้อมพูดว่า "ฉันทัวหนูมาก เราต้องหาอะไรป้องกันตัวไหมคะ"

เมื่อครูเงาะขอไม้กวาดก็เพราะคิดถึงปัญหาข้อนี้ "ผมก็กลัวหนู แต่เราแค่ป้องกันตัว อย่าให้โคนมันกัดก็พอ"

ซวีหิงเสียนไม่ได้พูดอะไร คงเพราะไม่รู้ว่าจะแสดงปฏิกิริยาอย่างไร ต่อคำพูดที่เล่นกึ่งจริงของกวนหู่

บันไดไม่ได้ยาวนานัก จึงลงไปถึงขั้นสุดท้ายได้อย่างรวดเร็ว แต่ชั้นใต้ดินกลับมีพื้นที่กว้างมาก กำแพงสองข้างเต็มไปด้วยภาพวาดสีสะท้อนแสงมากมาย และยืดยาวไปข้างหน้า

คงเพราะไม่มีอะไรจัดวาง ห้องใต้ดินจึงดูโล่งว่าง กวนหู่กวาดตามองประเมินพื้นที่ คิดว่าถ้าจะจัดงานชุมนุมเล็กๆ ในนี้ก็ไม่น่าจะมีปัญหาข้างในสะอาดพอควร ไม่มีร่องรอยของหนู

เมื่อเดินลึกเข้าไป หักเลี้ยวตรงมุมกำแพง กวนหู่ก็พบว่าทางเดินข้างๆ ก่อนข้างกว้างกว่า เขาเอาไฟฉายในมือส่องดู พอเจอเครื่องปั่นไฟก็กดปุ่มเปิด ไฟในห้องใต้ดินยังใช้งานได้ แม้จะเป็นแสงสีเหลืองสลัวๆ แต่ก็สว่างกว่าไฟฉายเยอะ

ขณะที่เขาสำรวจกำแพงอยู่นั้น รู่ๆ ก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบดังมาจากข้างใน ซวีหิงเสียนส่งเสียงกริกร้อง ซีม้อซี้ไม่ไปทางนั้นพร้อมตะโกน "ทางนั้น! ทางนั้น!"

เสียงกริกร้องของเธอทำให้กวนหู่แยกแยะไม่ได้ว่าเป็นเสียงอะไร เขาพุ่งปราดเข้าไป แต่ข้างหน้ามีเสาหินขวาง เขาเดินอ้อมเสาหิน เมื่อเห็นภาพตรงหน้าชัดเจนก็อดตกตะลึงไม่ได้ สัญลักษณ์อันสั่งให้เขาหยุดชะงัก

ท่ามกลางแสงไฟสลัวๆ ตรงนั้นมีแท่นหินที่จัดทำอย่างง่ายๆ แท่นหนึ่ง และมีโครงกระดูกนอนอยู่บนแท่น

ถูกต้อง ที่นี้ไม่มีหนู และไม่มีผีอะละวาด แต่มีร่างน่าเปื่อยจนเหลือแต่โครงกระดูกเท่านั้น

ซวีหิงเสียนกริกร้องอีกรอบ ถอยหลังกรูด แต่ยืนไม่มั่นคงจึงเซล้มลงบนพื้น

"ไม่เป็นไรๆ สงบสติอารมณ์หน่อย"

ปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรงของซวีหิงเสี้ยนถึงความสนใจจาก กวนหู่ เขาคิดจะเข้าไปช่วยประคองเธอ แต่ซวีหิงเสี้ยนสะบัดแขนเธอออก พอลุกขึ้นยืนได้ก็ถอยกรูดไปข้างหลัง

เมื่อเห็นเธอตกใจมาก กวนหู่ก็ทำได้เพียงบอกว่า "เรื่องนี้ยุ่งยาก นิดหน่อย คุณขึ้นไปก่อนดีกว่า แจ้งตำรวจด้วยนะ"

"คะ...ค่ะ"

ไม่รู้ว่่าซวีหิงเสี้ยนเข้าใจสิ่งที่เขาพูดไหม เพราะเธอรับคำพลางหัน หลัง วิ่งลงลานออกไปข้างนอก รีบร้อนมากจนเกือบชนเสา กวนหู่อยาก ปลอบเธอว่าไม่ต้องกลัว แต่เขายังคิดไม่ออกว่่าจะพูดอะไร เธอก็วิ่งไปไกล แล้วทิ้งไว้เพียงเสียงฝีเท้าคังตุ้มๆ

เวลาแบบนี้ ถ้าเย่เฟยเฟยอยู่ด้วยก็ดี เย่เฟยเฟยมักสงบเยือกเย็น เวลาคนอื่นกริคร้องไวยวาย ดูจากท่าทางซวีหิงเสี้ยน ไม่รู้ว่่าจะแจ้งตำรวจ รู้เรื่องไหม

กวนหู่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา คิดจะติดต่อเย่เฟยเฟย แต่ สายตาเหลือบเห็นโครงกระดูกตรงหน้า จึงเปลี่ยนความคิด หันไปถ่ายรูป โครงกระดูกแทน

จากความรู้ผิวเผินที่เรียนรู้มาจากซู่ชิงเยียน กวนหู่ประเมินด้วย สายตาว่า โครงกระดูกตรงหน้าเป็นเพศชาย ดูจากระดับการเน่าเปื่อย น่าจะเป็นศพเก่าหลายปี ผิวนอกของโครงกระดูกไม่มีบาดแผลภายนอก ที่เห็นได้ชัดเจน เขาถ่ายรูปโครงกระดูกจากมุมต่างๆ ตอนเดินไปทางหัว ก็เห็นหีบทรงสี่เหลี่ยมเล็กๆ สีทองวางอยู่ด้านข้าง ฝาหีบปิดสนิท กวนหู่ ไม่ได้แตะต้องมัน เพราะกลัวจะทำลายวัตถุพยานในที่เกิดเหตุ

เขาถ่ายรูปโครงกระดูกเสร็จก็หันไปถ่ายมุมอื่นของห้อง ห้องใต้ดิน ดูเหมือนเชื่อมต่อกันหมด นอกจากเสาหินแล้ว ก็ไม่มีกำแพงหรือฉากกั้น และไม่ได้จั่ววางข้าวของอื่น

ตอนแรกสุด ห้องใต้ดินแห่งนี้คงเอาไว้ใช้เก็บของหรือหลบพายุ เฮอริเคน น่าจะไม่มีคนเข้ามานานแล้ว พื้นปกคลุมไปด้วยฝุ่นละออง

โครงกระดูกที่นอนอยู่บนแท่นหินก็มีฝุ่นเกาะเต็มเช่นกัน กวนหู่เงยหน้ามองเพดาน คำนวณว่าข้างบนน่าจะเป็นห้องรับแขก นั่นแปลว่าเสียเวลาย่อยู่วางกับศพเก่าแก่ตั้งนาน

กวนหู่เดินไปตามทาง แล้วถ่ายรูปลูกำแห่งสำคัญๆ หลายแห่งตลอดทาง เขาไม่เห็นร่องรอยของมด แมลง หรือหนูเลย ที่นั่นนอกจากกลิ่นอับแปลกๆ แล้ว ก็ไม่มีปัญหาอะไรที่เห็นได้ชัดเจน

กลิ่นเหม็นขนาดนี้ แสดงว่าที่นี่ระบายอากาศไม่ค่อยดี

กวนหู่คิดพลางเดินขึ้นบันได และค้นพบความผิดปกติอย่างรวดเร็วข้างบนไม่มีแสงไฟสาดส่องลงมา ไม่รู้ว่าขีวหวังเสียนตลใจเกินไป ตอนวิ่งหนีขึ้นไปเลยเผละปิดแผ่นกระดานหรือเปล่า

กวนหู่เดินขึ้นไป แล้วยกมือผลักแผ่นกระดาน แต่มันกลับไม่ขยับเขยื้อนเลย เขาลองดึงตามขั้นตอนที่ตนเองทำเมื่อครู่นี้ ก็พบว่ามันโค่นลอกจากข้างนอก คนที่อยู่ข้างในเปิดไม่ได้ จึงยกมือตบแผ่นกระดานพร้อมร้องตะโกน "คุณขีว คุณขีวอยู่หรือเปล่า รบกวณเปิดให้ที!"

เขาเรียกอยู่หลายคำ แต่ข้างนอกกลับเงียบกริบ กวนหู่ได้แต่เพิ่มความดังของเสียง พลังลี้วป็นออกมาเตรียมยิง ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังแว่วมาจากข้างนอก เขารีบตบแผ่นกระดานเพื่อเรียกความสนใจจากอีกฝ่าย

มีคนร้องอุทานด้วยความตกใจ "ใครนะ!"

"เพยเพย ผมเอง!" พอได้ยินเสียงเย่เพยเพย กวนหู่ก็รีบตะโกน "ผมโค่นข้างอยู่ในนี้ ช่วยเปิดให้หน่อย!"

"กวนหวังหู่? คุณไปอยู่ในนั้นได้ยังไง โคนจับตะพานในไห² หรือ"

"..." กวนหู่ตัดสินใจนั่งเงียบ เพราะพิจารณาแล้วว่ายังต้องการความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย

² จับตะพานในไห เป็นสำนวนหมายถึง คนที่ต้องการจับกุมตัวอยู่ในกำมือ เชื่อกันว่าจัดการได้อย่างง่ายดาย

02

คดียาวเป็นหางว่าว

"เห็นคุณขวัญไหม" กวนหมู่ถาม ค้านบนมีเสียงดังต่อเนื่อง คุณทำ
เย่เพยเพยคงกำลังพยายามงมหาทางเปิดแผ่นกระดานอย่างเงอะงะ

"ไม่เห็น ตอนฉันเข้ามาที่นี่ก็ไม่มีใครเลย"

"ข้างนอกอาจมีอันตราย คุณก็ระวังตัวด้วยล่ะ"

"เข้าใจแล้ว ถ้ามีอันตราย ฉันจะรีบหนีไปทันที ไม่ยืนขวางทางให้
คุณแน่ วางใจเถอะ"

"..."

กวนหมู่ไม่พูดอะไร ยังคิดว่าไม่มีเรื่องที่เขากังวลเกิดขึ้น เย่เพยเพย
หาวิธีเปิดกุญแจได้อย่างรวดเร็ว แล้วดิ่งหัวงเปิดแผ่นกระดาน ส่วนกวนหมู่
ก็ช่วยเออยกแผ่นกระดานไปด้านข้างอีกแรง จากนั้นปีนขึ้นมาพาดตัวหอบ
อยู่ตรงปากทาง

เย่เพยเพยนั่งคุกเข่ามองเขาอยู่ข้างๆ แล้วถามว่า "สีหน้าคุณดูแย่มาก
หรือว่าเจอผีจริงๆ"

ไม่ว่าใครเจอโครงกระดูก และอาจถูกขังรวมกับโครงกระดูก สีหน้า

คงไม่มีทางดีไปกว่านี้ได้หรอก

"ข้างล่างไม่มีผี มีแค่ศพ"

"อ๊ะ ศพ? คุณไม่ได้คิดแน่นอน"

"ควรบอกว่าโครงกระดูกมากกว่า คนคนนั้นตายมานานมากแล้ว"

กวนหู่พูดจบก็เอาสองมือคันตัวขึ้นไป จากนั้นวิ่งไปตามหาชีวิตที่หนีจากหลุมศพ ห้อง

เย่เฟยเฟยเดินตามหลังไปอย่างงุนงง ถามว่า "คุณกำลังหาอะไร คุณชีวิตไม่อยู่หรอก ตอนฉันเข้ามาก็ไม่เห็นเธอแล้ว"

"คุณรู้ได้ยังไงว่าผมอยู่ที่นี่" กวนหู่ค้นบ้านพลางถาม

"พอฉันตื่น ก็เห็นข้อความที่คุณทิ้งไว้ แต่พอฉันตอบ คุณกลับไม่สนใจฉัน ฉันก็เลยเดินหาคุณ ว่าคุณประจวบเหมาะเปิดทิ้งไว้ ฉันคิดว่าน่าจะเป็นที่นี่ ก็เลยลองเข้ามาดู และบังเอิญได้ยินเสียงคุณตอบแผ่นกระดานพอดี ฉันคิดว่าผีหลอกตอนกลางวันแสกๆ ซะอีก ตกใจจนเกือบวิ่งหนีแล้ว"

"คุณมาเพราะอยากเจอผีไม่ใช่เหรอ"

กวนหู่พยักหน้า แล้วเข้าไปในห้องรับแขกที่เดินผ่านในตอนแรกสุด

ข้างในโล่งมาก นอกจากโต๊ะ เก้าอี้ และหนังสือตำราที่กองอยู่บนโต๊ะแล้ว ก็ไม่มีของสำคัญอะไร ใต้โต๊ะตรงมุมๆ มีตะกร้าใส่เศษกระดาษ ผังตรงข้ามมีที่แขวนผ้ารูปคันไม้ แสงอาทิตย์ที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ทำให้มองเห็นฝุ่นบนโต๊ะ

ที่นี่ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่เหมือนบ้านที่มีคนอาศัยอยู่

เมื่อล่วงรู้ถึงความเลวร้ายของสถานการณ์ เย่เฟยเฟยก็เริ่มช่วยค้นหาที่ห้องอื่น ก่อนวิ่งกลับมาอย่างรวดเร็ว คิ้วแฉ่งกวนหู่ แล้วพูดด้วยความตื่นเต็นว่า "ที่นี่ไม่มีคนอยู่ กวนหวังหู่ บางทีเราอาจเจอผีจริงๆ ก็ได้!"

"นี่คุณเป็นอะไรอีกหา! คุณผู้หญิง"

"งานขามในห้องครัวไม่มีคนใช้มานานแล้ว ประจวบกับก็ลืกกอยู่ที่นี่มีฝุ่นเยอะมาก หรือว่าชีวิตที่หนีจะเป็นโครงกระดูกนั้น เธออาจปรากฏตัวเพื่อให้พวกเราค้นพบศพของเธอ จากนั้นก็หายตัวไป"

"คุณคุณหนึ่งมีมากไปแล้ว"

"เป็นไปได้อย่างไรนะ กวนหวังหู่ คุณลองคิดดู เธอเป็นลูกพี่ลูกน้องห่างๆ ของเสี่ยวเว่ย บางทีพวกเขาอาจจะทะเลาะกันเรื่องความรักหรือเงินทอง เสี่ยวเว่ยเลยฆ่าเธอ แล้วเอาศพซ่อนไว้ในห้องใต้ดิน ไม่นั่นเสี่ยวเว่ยอยู่ที่นั่นทั้งนาน จะไม่รู้เรื่องโครงกระดูกเลยได้อย่างไร"

เสี่ยวเว่ยไม่มีทางฆ่าคน

คนที่เคยฆ่าคนนั้นแตกต่างออกไป เรื่องนี้เขามั่นใจว่าจางเยียนไต่ต้องคุ่อออกแน่นอน จางเยียนไต่ไม่มีทางให้คนแบบนั้นมาทำงานด้วยเด็ดขาด จางเยียนไต่เชื่อใจเสี่ยวเว่ย ก็แปลว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์

แต่ชวิหงเสี้ยนกลับหายตัวไป

กวนหู่ค้นหาจนทั่วชั้นล่าง จากนั้นขึ้นไปชั้นสอง ชั้นบนมีแค่สามห้องเท่านั้น และเป็นอย่างที่เคยเพ่เพ่บอกไว้ ประตูห้องใต้ถุนบนพื้นกับที่จับประตูก็เต็มไปด้วยฝุ่น คุณทำที่นี้คงไม่มีคนขึ้นมานานมากแล้ว

กวนหู่เคียดย้อนกลับไปชั้นล่าง ในใจรู้สึกสงสัยขึ้นมา บางทีอาจมีคนทำให้ชวิหงเสี้ยนหมดสติก่อนลักพาตัวไป และใต้ถุนประตูห้องใต้ดินเพื่อไม่ให้เขาไปช่วยคน คนคนนั้นคงคิดไม่ถึงว่า พวกเขาจะมีพรรคพวกอยู่ข้างนอกอีกคน เรื่องนี้นับเป็นโชคคิของเย่เพ่เพ่ ไม่อย่างนั้นเธอคงโดนลักพาตัวไปด้วย

ดูจากสภาพห้องชั้นล่าง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ ถ้าข้อสงสัยของเขาถูกต้อง ก็มีโอกาสสูงมากที่ชวิหงเสี้ยนจะถูกทำให้สลบแล้วลักพาตัวไป ปัญหาคือ ใครลักพาตัวเธอ โครงกระดูกถูกค้นพบแล้ว คงปิดบังได้อีกไม่นาน หรือชวิหงเสี้ยนจะรู้เบื้องหลังบางอย่าง มีคนไม่อยากจะเชื่อพูดออกมา จึงตัดสินใจยอมเสี่ยง

พอนึกถึงเงาคนที่เห็นแวบๆ ในห้องรับแขกตอนเดินตามชวิหงเสี้ยนไปยังห้องนอน กวนหู่ก็ยิ่งมั่นใจในข้อสันนิษฐานของตัวเอง ซึ่งทำให้เขาเสียใจมาก ถ้าตอนนั้นเขามีสัญชาตญาณระวังภัยสูงกว่านี้อีกนิด คงไม่พบกับผลลัพธ์เช่นนี้

กวนหมู่ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาจากรู. หาศูนย์รับแจ้งเหตุฉุกเฉิน เขาแจ้งเลขบัตรประจำตัวตำรวจของตัวเอง ก่อนสอบถามว่าชีวิตหึงเสีย เคยแจ้งตำรวจหรือเปล่า หลังจากได้รับคำตอบปฏิเสธก็เปลี่ยนเป็นโทร. หาแผนกอาชญากรรมแทน แต่น่าแปลกตรงที่โทรศัพท์ดังอยู่นานก็ไม่มีคนรับ

สถานการณ์แบบนี้มีคำอธิบายเดียวเท่านั้น กวนหมู่กำลังบอกว่าคงไม่บังเอิญขนาดนั้นมั้ง โทรศัพท์ก็ติดต่อก็ได้ จากนั้นได้ยินเสียงเจี๊ยงดังดัง เขากรอกเสียงลงไปว่า "ผมเองกวนหมู่ ผมเพิ่งเจอคดีใหม่"

"เอ๋ กวนหมู่ คุณไปถึงที่เกิดเหตุแล้ว? หัวหน้บอกว่าคุณกำลังอยู่ในช่วงลาพัก อีกอย่างในแผนกก็มีคนเยอะพอแล้ว ไม่ต้องเรียกคุณก็ได้ คิดไม่ถึงว่าคุณจะได้ข่าวเร็วขนาดนี้"

แม้ไม่รู้ว่าจะเจี๊ยงดังดังพูดถึงคดีอะไร แต่ไม่ใช่เรื่องตรงหน้าเขาแน่

"เปล่า ผมหมายถึงคดีโครงกระดูกอีกคดีหนึ่ง หวังว่าจะได้รับกำลังเสริมโดยด่วน"

"คงไม่บังเอิญขนาดนั้นมั้ง" เจี๊ยงดังดังลดเสียงลงกระซิบว่า "เมื่อก๊ฉฉเพิ่งได้รับแจ้งว่าถนนเมืองตะวันตก เขตไหวเหอ มีคดีตำรวจทำร้ายคนในแผนกเรากำลังไปที่เกิดเหตุ คนจากแผนกพิสูจน์หลักฐานก็น่าจะไปด้วย แล้วทางคุณเกิดอะไรขึ้นหรือ"

กวนหมู่เล่าสิ่งที่ตัวเองพบอย่างคร่าวๆ การตรวจสอบที่เกิดเหตุโครงกระดูกไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน เขากำลังเรื่องความปลอดภัยของชีวิตหึงเสียมากกว่า หลังจากกำชับให้เจี๊ยงดังดังส่งตำรวจมาคุ้มครองที่เกิดเหตุแล้ว ก็อธิบายรูปร่างหน้าตากับเสื้อผ้าที่ชีวิตหึงเสียสวม เพื่อให้เจี๊ยงดังดังช่วยตรวจสอบกล้องวงจรปิดของถนนใกล้เคียง

โทรศัพท์วางสายแล้ว กวนหมู่หันไปก็ไคยีนผีเท้าคังแปะๆ เย่เฟยเฟย กำลังทำท่าเหมือนนักสืบชำเลื่องซ่ายแลหามองหาหลักฐาน

"ตอนคุณมา เห็นคนน่าสงสัยบ้างไหม"

"คำถามนี้เมื่อก๊คุณถามแล้ว ระหว่างทางฉฉไม่เจอใครเลย ไม่ว่า"

จะเป็นผู้หญิง ผู้ชาย หรือผู้ชายที่จีตัวผู้หญิง" เย่เฟยเฟยเข้าใจสิ่งที่กวนหู่อยากถาม จึงเอ่ยว่า "บางทีคุณอาจคิดมากไปเองก็ได้ แล้วเธอจะหนีไปเพราะความกลัวไม่ได้หรอก"

"ปฏิกิริยาตอบสนองตามปกติเวลาคนเราหวาดกลัวควรเป็นแจ้งตำรวจหรือเปล่า"

"ถ้าเธอเห็นผีละ โว้ว! เจอผีมีหรือจะไม่กลัวจนเผ่นแน่บ ใครจะไปมีกะจิตกะใจแจ้งตำรวจ"

"ในโลกนี้ไม่มีผี คุณเย่"

"ถ้าฉัน คุณจะอธิบายสาเหตุที่ประตูห้องใต้ดินโคลนล็อกยังไง หรือจะเป็นผีมือขวี่หึงเสี้ยน"

ขวี่หึงเสี้ยนไม่มีเหตุผลให้ทำเช่นนั้น กวนหู่จึงสงสัยว่ามีบุคคลที่สามพอฟังคำพูดเหลวไหลของเย่เฟยเฟย กวนหู่ก็ลุ่มลึกความคิดที่จะปรึกษาหารือกับเธอ เขาเดินออกจากบ้าน แล้ววกคโทร. หาเสี่ยวเว่ยอีกรอบ แต่ก็ไม่มีคนรับ เย่เฟยเฟยจึงลดเสียงลงกระซิบว่า "เสี่ยวเว่ยคงไม่เป็นไรใช่ไหม"

ข้อสงสัยนี้เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ แต่เขาไม่รู้ที่อยู่บ้านกับมหาวิทยาลัยของเสี่ยวเว่ย เย่เฟยเฟยก็ไม่รู้ จึงทำได้เพียงโทร. หาจางเยี่ยนโต่ แต่ไม่มีคนรับเช่นกัน

"น้อยครั้งมากที่คุณเจ้าของจะไม่รับโทรศัพท์ เขาคงไม่..."

เมื่อเห็นสายคาไม่พอใจของกวนหู่ เย่เฟยเฟยก็รีบหุบปากฉับเปลี่ยนเป็นโทร. หาเซี่ยหลิงอวี่นแทน แต่เซี่ยหลิงอวี่นโอนสายเข้าฝากข้อความทันที จนเย่เฟยเฟยบ่นจิ้งจว่า "ทุกคนคงยุ่งกันหมด"

กวนหู่เคาะว่างานยุ่งของเซี่ยหลิงอวี่นน่าจะเกี่ยวข้องกับคดีทำร้ายคนที่เจียงคิงต้งพูดถึง เขาจึงติดคอเสี่ยวเคอแทน แจ้งชื่อเสี่ยวเว่ย แล้วบอกให้อีกฝ่ายรีบค้นหาที่อยู่กับมหาวิทยาลัยของเสี่ยวเว่ยอย่างเร่งด่วน จากนั้นกดตัดสายก่อนเสี่ยวเคอจะโอคครวญ

หลังจากกำชับทุกอย่างเสร็จแล้ว กวนหู่ก็เดินวนรอบบ้านสองรอบ

รอบๆ บ้านโล่งกว้างทั้งสี่ทิศ หน้าต่างชั้นล่างมีฝุ่นเกาะหนา ไม่พบอะไรผิดปกติ แต่ไกลออกไปไม่มากมีบ้านสภาพเก่าโทรมคล้ายๆ กัน เด็กกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นกันอยู่แถวนั้น พอเห็นพวกเขาก็มอมมาด้วยความประหลาดใจ

กวนหู่เดินเข้าไปหา แล้วแนะนำตัวกับเด็กๆ ที่กำลังเงยหน้ามองตัวเอง เขาชี้ถนนเล็กๆ ผังตรงข้ามที่เชื่อมไปถึงถนนใหญ่ จากนั้นถามว่า "เมื่อไหร่พวกเธอเห็นคนเดินผ่านไปบ้างไหม แล้วไปทางไหน"

พวกเด็กๆ ส่ายหน้าพริค

"ไม่มีสักคน? หรือพวกเธอเล่นเพลินจนไม่ทันได้สังเกต"

"ไม่มีเลยอะ ไม่มีใครไปที่ถนนใหญ่" ทุกคนตอบพร้อมกัน

กวนหู่ขมวดคิ้ว

จากตำแหน่งที่พวกเด็กๆ อยู่ มองตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าขีวหิงเสี้ยนจะไปคนเดียวหรือโดนคนจับตัวไป ก็ไม่มีทางที่พวกเขาจะมองไม่เห็น

เขายังถามย้ำอีกหลายครั้งเพื่อความมั่นใจ แต่กลับได้รับคำตอบคล้ายๆ กัน สุดท้ายเยเฟยเฟยก็สรุปว่า "ดูท่าฉันจะวิเคราะห์ถูกแล้ว มีผีจริงๆ"

กวนหู่กลืนคำใส่เธอ

เขาไม่เชื่อว่าในโลกนี้มีผี ค่อยให้ผีก็เป็นผู้ในใจคน³ มากกว่า

ประตูบ้านฝั่งตรงข้ามเปิดผาง หญิงชราคนหนึ่งเดินออกมามองกวนหู่ด้วยแววตาเคลือบแคลง คงเพราะเห็นคนแปลกหน้าเอาแต่คุยอยู่กับพวกเด็กๆ จึงเห็นเขาเป็นคนน่าสงสัย

กวนหู่รีบแจ้งฐานะของตัวเองเพื่อขจัดความระแวงสงสัยในใจอีกฝ่าย แต่ตอนนี้เขาอยู่ในช่วงลาพัก จึงไม่ได้พบกัฏฐประจักษ์ตัวคร่ำครวญคิดตัว

หญิงชราฟังคำอธิบายของเขา แล้วหันไปมองเยเฟยเฟย "ไม่ต้อง

³ ผีในใจคน เป็นสำนวนหมายถึง ในใจมีแผนการ หรือความลับที่บอกใครไม่ได้ หรือมีความละเอียดซุกซ่อนอยู่ข้างใน

เล่นละครหรือ คุณรู้ว่าพวกคุณเป็นนักสืบเอกชน พวกคุณมาสืบเรื่องบ้านนั้นใช่ไหม"

"ไม่ใช่ค่ะ ผมเป็นตำรวจจริงๆ..."

"คุณสิ ยังจะเล่นละครอีก ไม่ต้องเอาบัตรประจำตัวตำรวจให้ฉันดูแล้ว คุณไปก็ต้องเป็นของปลอมแน่ๆ แต่เรื่องบ้านนั้นก็ไม่ใช่ความลับอะไร มันทิ้งร้างมานานแล้ว เมื่อสองปีก่อนเพิ่งมีคนมาเช่าอยู่ เป็นชายหนุ่มที่คุณชื่อๆ น่าจะยังเรียนอยู่ ปกติเห็นเขาคุยๆ ตลอด เราเจอกันก็ตกทายแต่ไม่ได้คบค้าสมาคมกันเท่าไร"

"ใช่คนนี้หรือเปล่าคะ" เย่เฟยเฟยเปิดรูปในโทรศัพท์มือถือที่พวกเธอถ่ายกับเสี่ยวเว่ยให้หญิงชราดู

"เขานี้แหละ"

หญิงชราดูเสร็จก็มองไปที่กวนหู่ สีหน้าท่าทางเหมือนบอกว่า ยังจะพูดอีกหรือว่าคุณไม่ใช่นักสืบ คุณสิ พวกคุณไปสืบสนิทกับเขาขนาดนี้แล้วแท้ๆ

กวนหู่เป็นตำรวจมานานขนาดนี้ แต่กลับต้องมาโดนสงสัย เล่นเอาหัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้ จึงถามต่อ "ช่วงนี้คนคนนี้มีพฤติกรรมผิดปกติบ้างไหมครับ"

"ไม่เห็นเขาตั้งนานแล้ว นี่เรียกว่าผิดปกติไหม"

"แล้วคุณทราบไหมครับว่าเขาไปไหน"

"ไม่รู้สิ ที่นี้ใกล้โคนเรือเต็มที คนหนุ่มสาวย้ายออกไปหมดแล้ว เหลือแต่คนแก่กับเด็กๆ อย่างพวกเรา นักศึกษากับฉันก็ไม่มีอะไรให้คุยกัน แต่เขาเคยเป็นเด็กดี ไม่น่าจะทำเรื่องเลวร้ายมั้ง"

กวนหู่หัวเราะกลบเกลื่อน แล้วถามหญิงชราว่าสังเกตเห็นคนวิ่งไปทางถนนข้างไหม หญิงชราส่ายหน้า และช่วยกวนหู่ถามเด็กๆ พวกนั้นแต่คำตอบก็เหมือนกับเมื่อครู่

เมื่อกวนหู่เห็นว่าถามไปก็ไม่ได้อะไรเพิ่มเติม จึงถามที่อยู่โดยละเอียดของบ้านหลังนั้น ก่อนบอกขอบคุณและอำลา

ทั้งสองคนกลับไปถึงบ้าน เสี่ยวเคอก็โทร. มาพอดี เขาบอกชื่อมหาวิทยาลัยของเสี่ยวเว่ย ได้ยินว่าเรียนเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยเยียนทง เย่เฟยเฟยรีบชูมือ แล้วพูดแทรกข้างๆ "ฉันมีรุ่นน้องเรียนที่นั่น ฉันรู้จัก"

กวนหู่ส่งสายตาบอกว่าเข้าใจแล้ว จากนั้นก็บอกขอบคุณเสี่ยวเคอ "รบกวนนายอีกเรื่อง ฉันจะบอกที่อยู่ให้ นายช่วยค้นที่ว่าเจ้าของบ้านเป็นใคร"

"กวนหู่ ผมไม่ใช่ฝ่ายข้อมูลของคุณคนเคียวนะ"

"ผมรู้ๆ ก็ขอร้องให้คุณช่วยอยู่นี้ไง กลับไปจะเลี้ยงข้าวนะ คุณอยากกินขาหมูเยอรมัน หรือเป็ดปักกิ่ง"

พอได้ยินว่ามีอาหารอร่อย เสี่ยวเคอก็ยอมสละบลง บ่นอุบิบให้เขา รอคำตอบ แล้วกดตัดสายไป

หลังจากวางสายแล้ว กวนหู่ก็ก้มมองนาฬิกา คนของแผนกอาชญากรรมออกไปทำคดีกัน คงยังไม่มีใครมาที่นี้ตอนนี้ รอไปอีกทำอะไรไม่ได้

เย่เฟยเฟยอ่านความคิดของเขาออก จึงพูดโพล่งว่า "คุณจะลองไปที่เกิดเหตุอีกแห่งดูไหม ทางนี้ฉันเอง กลางวันแสงๆ ใกล้เคียงนี้ก็ยังมีคน ไม่มีใครกล้าจี้ตัวฉันหรอก"

"คุณไม่กลัวผีแล้ว?"

"กลัวสิ ฉันกำลังจะไหลคอปไล่ผีมาลองอยู่"

เย่เฟยเฟยเอาไอโฟนในมือให้ดู กวนหู่คิดว่า เคียวพอเธออยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำ คงถ่ายภาพเซลฟี่ตัวเองเล่นมากกว่า แต่ข้อเสนอของเธอก็เป็นวิธีที่ดีเหมือนกัน ทั้งสองปรึกษาหารือกันอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็สรุปว่า กวนหู่ไปที่เกิดเหตุอีกแห่งก่อน ส่วนเย่เฟยเฟยเฝ้าอยู่ที่นี้ รอตำรวจมาจากนั้นค่อยไปหาเสี่ยวเว่ยที่มหาวิทยาลัยเยียนทง

"ผมขับรถไปไม่มีปัญหาหรอก"

"ไม่มีฯ เคนไปข้างหน้าไมไ่กลก็มีสถานีรถบัส หลังจากนั้นฉันนั่ง

รถกลับไปได้"

พอเห็นหญิงชราคนเมื่อครู่ยกเก้าอี้กับน้ำชาเดินผ่านมา เย่เพยเพย ก็ขยิบตาให้กวนหู่อย่างขี้เล่น "บางทีฉันคุยกับคุณยาย อาจได้ข้อมูลอะไรที่น่าสนใจก็ได้"

"ถ้าฉันก็ระวังตัวด้วยละ"

กวนหู่กำชับเสร็จ ก็สาวเท้าเดินกลับรถอย่างรวดเร็ว จากนั้นขับรถมุ่งหน้าไปตามที่อยู่ที่ได้มาจากเจียงคิงคัง

ระหว่างทาง เขาคิดต่อเชียวไปเย่ หัวหน้าแผนกอาชญากรรม เชียวไปเย่อยู่ตรงที่เกิดเหตุแล้ว เขาได้ยินเรื่องที่กวนหู่พบมาจากเจียงคิงคัง จึงบอกว่าจะส่งหลี่หยวนเฟิงไปเฝ้าที่เกิดเหตุ และกำชับเพื่อนร่วมงานในแผนกจราจรแล้วว่า ถ้าเจอภาพติดปกติกจากกล้องวงจรปิดให้รายงานทันที

กวนหู่ไปถึงเพื่อนร่วมงานจอมหยิ่งคนใหม่ที่เพิ่งถูกย้ายมาที่แผนกอาชญากรรมคนนั้นแล้ว ก็ถามด้วยความประหลาดใจ "หลี่หยวนเฟิงไม่ได้มาทำคดีหรือครับ"

"มาแล้ว หลังจากนั้นก็อ้วกจนหน้ามืด ฉันเลยให้ไปดูแลทางนายแทน เห็นโครงกระดูกคงไม่อ้วกแล้วมั้ง" เชียวไปเย่ตอบ "ตอนแรกฉันยังกลัวใจอยู่เลยที่ตรงนั้นคนไม่พอ นายก็โผล่มาพอดี พวกนายเปลี่ยนตัวกันคิดว่าคดีนองเลือด นายฉันทันทีที่สุดแล้ว"

เขาไม่ได้ฉันทันทีที่สุด ถ้าเป็นไปได้ เขาก็ไม่อยากจะเห็นศพทุกวันหรอก

"จริงสิ พี่ชายนายก็อยู่ด้วยนะ ฉันเพิ่งสอบถามคำเขาเสร็จ"

เท้าที่เหยียบคันเร่งของกวนหู่แฉลบไปข้างๆ ภูบหนึ่ง เขารับโพล่งถามว่า "คดีนี้เกี่ยวข้องกับเขา?"

"สองสามประโยคอธิบายไม่หมด สรุปว่านายมาถึงก็รู้เอง ฉันยังต้องสอบถามคำต่อ แค่นี้ละ"

เชียวไปเย่กดคันค้ายโดยไม่รอให้กวนหู่ซักถามต่อ แต่อาณาเขตของระเบิดที่เขาทิ้งไว้ก็รุนแรงมาก พอได้ยินว่าจางเยียนโຕ้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี กวนหู่ก็เริ่มปวดหัว เหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็ว

"จางเยียนโต่ ตกลงว่าคุณจะสร้างปัญหาให้ผมอีกมากแค่ไหนถึงจะพอใจ"

เขาคือเป็นพื้นที่ที่มีสภาพการจราจรค่อนข้างคับคั่ง เนื่องจากจู่ๆ ก็เกิดคดี ทำให้ถนนยิ่งสับสนวุ่นวาย ตำรวจที่ถูกเรียกตัวมาชั่วคราวกำลังช่วยตำรวจจราจรระบายนรถ ที่เกิดเหตุมีเทปปิดล้อม ตำรวจยืนเฝ้าอยู่นอกเทป พยายามขัดขวางผู้คนที่มามุงดู กับบรรดานักข่าวที่ชุกล้นสูงเพื่อแย่งกันทำข่าว

ผู้หญิงสวมเสื้อนอกสีแสดที่อยู่ท่ามกลางผู้คนดูเด่นสะดุดตา ไม่ต้องตั้งใจเพ่งมองก็รู้ว่าเป็นเชื้อหลิงอวี่น นี่ทำให้กวนหู่คนนับถือความฉับไวในการสืบข่าวของพวกนักข่าวไม่ได้ มาถึงที่เกิดเหตุเร็วกว่าตำรวจอย่างเขาเสียอีก

เจียงไคย่นอยู่ข้างใน พอเห็นกวนหู่ก็กวักมือเรียก กวนหู่ก้มตัวลอดเทปปิดล้อม ฝ่ายหลังยื่นถุงมือให้เขาตามเคย พลางสำรวจสีหน้าเขา แล้วถามว่า "นายคิมเหล่า?"

กวนหู่มองเจียงไคย่นอย่างตกตะลึง เขาคิมเหล่าไปเมื่อคืน หรือว่าตอนนี้ยังมีกลิ่นติดตัว

"ฉันแสร้งสี่กอย่างนั้น ขอแค่นายคิมเหล่าก็ต้องมีคดีเกิดขึ้นตามกฎหมายของเมอร์ฟี⁴ ที่น่ากลัว"

"ไม่มีเรื่องแบบนั้นสักหน่อย" กวนหู่กวาดตามองไปรอบๆ "พี่ฉันล่ะ"

"นายคิดถึงพี่ชายมากขนาดนั้นเลย? แต่ไม่ได้เจอกันแป๊บเดียวก็ร้อนใจซะแล้ว"

พอโดนแซวเช่นนั้น กวนหู่ก็อยากมองค้อนตากลับมาก เขาไม่ได้

⁴ กฎของเมอร์ฟี (Murphy's law) เป็นภาษิตที่ใช้กันอย่างแพร่หลายหมายถึง สิ่งใดก็ตามหากมีโอกาสผิดพลาด ก็จะมีผิดพลาด

อยากเจอจางเยียนโต๊ แต่กลัวจางเยียนโต๊มีส่วนพัวพันกับคดีเท่านั้น...
เขารู้ดีว่าจางเยียนโต๊รู้จักแยกแยะ แต่อีกฝ่ายมีเบื้องหลังซับซ้อนเกินไป
อีกอย่างแค่คิดถึงปากกาแดงอุ๊โกว กวนหนู่ก็ปวดหัวยิ่งกว่าเดิม

เขาสวมถุงมือ แล้วเดินเข้าไปในที่เกิดเหตุพร้อมเจียงไค ข้างทาง
มีรถบรรทุกลูกขนาดใหญ่ออกอยู่ ผู้ชายหน้าขาวซีดคนหนึ่งกำลังยื่นสอ
ปากคำข้างๆ รถ

พื้นด้านหน้ามีคราบเลือดสาครกระจาย แพทย์นิติเวชกำลังตรวจ
สอที่เกิดเหตุ ท่ามกลางกำแพงคน กวนหนู่มองเห็นร่างหนึ่งนอนตะแคง
อยู่บนพื้น และคนที่ทำให้เขากำลังวิตกกังวลก็ยืนมองอยู่ข้างๆ เจ้าหน้าที่
กองพิสูจน์หลักฐาน สีหน้าดูเคร่งเครียด บางครั้งก็พูดจาซักถาม คนที่ไม่รู้
คงคิดว่าเขาเป็นตำรวจด้วย

พอเห็นกวนหนู่ จางเยียนโต๊ก็ผงกหัวให้เขา ถือเป็นการทักทาย กวนหนู่
พยายามสะกดกลืนความอยากเข้าไปเค้นคำถาม และยื่นฟังเจียงไคเล่า
เรื่องทั้งหมดค่อนข้างคร่าวๆ

"ผู้ตายชื่อหลัวหลิน อายุห้าสิบปี เคยรับผิดชอบคดีอาชญากรรม
ในกรมตำรวจ ต่อมาถูกย้ายไปทำงานที่สถานีตำรวจ บ้านของเขาอยู่ห่าง
จากที่นี่หนึ่งกิโลเมตร ด้านการงาน ถึงหลัวหลินจะไม่ได้มีความคิดความ
ชอบ แต่ก็ไม่เคยทำความผิด ช่วงนี้เขาขอลาพักเพราะลูกสาวจะแต่งงาน
วันนี้ตอนเดินผ่านแถวนี้ จู่ๆ เขาก็จู่โจมผู้หญิงที่กำลังรถไฟเขียวอยู่ข้าง
ทาง และแย่งทารกในอ้อมแขนเธอ ตอนหลบหนีมันแค่ตกใจไม่มองทาง
จนโดนรถบรรทุกลูกขนาดยักษ์ที่ ทารกถูกส่งไปโรงพยาบาลแล้ว ตอนนั้นยัง
สรุปอาการบาดเจ็บไม่ได้"

เจียงไคเล่าตามบันทึกปากคำที่เขาตรวจสอบมาอย่างคร่าวๆ จบ
ก็พูดว่า "ฉันทิ้งโทร. ถามจิตแพทย์ที่รับผิดชอบตรวจหลัวหลิน หมอบอก
ว่าเขาไม่มีประวัติป่วยทางจิต หรือแนวโน้มใช้ความรุนแรง ถึงบางครั้งมี
อาการวิตกกังวลบ้าง แต่นี่ก็เป็นโรคประจำตัวของคนทำอาชีพตำรวจอยู่
แล้ว แทบจะมองข้ามเรื่องนี้ไปได้เลย ส่วนประวัติการรักษาของหลัวหลิน

ฉันต้องไปเจอหมอก่อนถึงจะเอามาได้"

"สำรวจแย่งทารก ฉันมีลางสังหรณ์ว่าหลายวันจากนี้ หนังสือพิมพ์
ต้องระบายสีกันเกินจริงแน่"

กวนหู่เดินไปที่ด้านหน้าศพ ยืนประจันหน้ากับศพ แล้วพนมมือไหว
อย่างมีมารยาท เวลานี้เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานใกล้จะทำงานเสร็จ
แล้ว ชูชิงเยียนกับเพื่อนร่วมงานหลายคนกำลังช่วยกันเอาวัตถุพยานที่
เก็บได้แยกใส่ถุงเก็บหลักฐาน ในจำนวนนั้นมีการ์ดสีแดงหลายใบ ไม่ใช่
สีแดงที่ถูกเลือกอาบย้อม แต่เป็นสีดั้งเดิมของกระดาษ ตัวอักษรพิมพ์
ทองคำ ว่า 'เรียนเชิญ' สะท้อนแสงแปลกๆ ภายใต้อาติศรัย

ใกล้ถึงงานแต่งของลูกสาวแล้ว ตามหลักไม่น่าจะมีอะไรกระตุ้น
ให้ลงมือทำเกินกว่าเหตุ

"ใกล้ถึงงานแต่งของลูกสาวแล้ว ตามหลักไม่น่าจะมีอะไรกระตุ้น
ให้ลงมือทำเกินกว่าเหตุ"

มีคนเอ่ยคำพูดที่อยู่ในหัวกวนหู่ออกมา กวนหู่เหลือบมองจาง-
เยียนโตอย่างไม่พอใจ แต่ฝ่ายหลังไม่ได้มองเขา ตายยังจ้องไปที่ศพ แล้ว
พูดต่อ "แต่มีเรื่องมากมายที่วิเคราะห์ด้วยตรรกะปกติทั่วไปไม่ได้ เรื่อง
น่ายัคนิในสายตาคณอื่น อาจเป็นเรื่องหายนะสำหรับเขาก็ได้"

เจ้าหมอนี่ทำตัวลึกลับอีกแล้ว...

กวนหู่โอบไหล่จางเยียนโต แล้วลากตัวหลบไปด้านข้าง

จางเยียนโตขมวดคิ้วเล็กน้อยที่กวนหู่ทำตัวสนิทสนมเกินเหตุ เขา
อยากสลัดให้หลุด แต่กลับถูกกวนหู่กดดันกว่าเดิม แล้วพูดด้วยรอยยิ้ม
แต่เปลี่ยนนอก "กรุณาบอกผมที คุณพี่ใหญ่ที่รัก ว่าทำไมคุณถึงมาอยู่ใน
ที่เกิดเหตุ"

"เรื่องนี้คุณไปอ่านบันทึกที่สารวัตรเชียวสอบปากคำผมก็ได้ ในนั้น
เขียนไว้ชัดเจน"

"ผมอยากรู้ตอนนี้"

เนื่องจากไม่รู้ว่าจะเข้าไปเฝ้าอยู่ที่ไหน และจากความเข้าใจที่กวนหู่

มีต่อจางเยียนโต๋ ตำแหน่งที่อีกฝ่ายอยู่ตอนนี้ต้องอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุ
นองเลือดอย่างน้อยสี่ก้าว

"พุง่ายๆ ก็คือ คดีนี้ผมเป็นคนโทร. แจ้งตำรวจ"

หลังจากจางเยียนโต๋พบกับอู๋โกว เขาก็ออกจากร้านกาแฟ มารอ
รถที่สถานีรถไฟในบริเวณใกล้เคียง ใครเล่าจะรู้ว่ากลับเห็นตำรวจทำร้าย
คนแย่งทารกในระหว่างทาง เนื่องจากอยู่ค่อนข้างห่าง กว่าเขาจะวิ่งมาถึง
โศกนาฏกรรมก็เกิดขึ้นแล้ว สิ่งที่เขาพอจะทำได้จึงมีแค่แจ้งตำรวจกับเรียก
รถพยาบาล

"นี่เหอเหตุผลที่คุณไม่ยอมรับโทรศัพท์ผม" กวนหู่ถาม เมื่อฟัง
คำอธิบายของจางเยียนโต๋แล้ว

"เพราะผมตอบคำถามตำรวจไปด้วยรับสายคุณไปด้วยไม่ได้"

"หลังเกิดเหตุ ท่าทางของคนร้ายเป็นยังไงบ้าง"

"เขายังไม่สิ้นใจ พุคอีกอีกไม่กี่คำ ผมฟังไม่รู้เรื่อง แต่อัดไว้แล้ว
ตอนแรกจะเอาไว้ให้ตำรวจตรวจ แต่เขามีธุระกะทันหันเลยขอตัวไปก่อน"

กวนหู่ต้องยกนิ้วโป้งให้จางเยียนโต๋เรื่องปฏิกิริยาตอบสนองอัน
ฉับไวจริงๆ "ผมกลับไปจะลองฟังดู แล้วทบทวนละ"

"ส่งโรงพยาบาลแล้ว แต่ผมคิดว่าอย่าคาดหวังจะดีกว่า นอกจาก
จะมีปาฏิหาริย์"

กวนหู่สำรวจความเสียหายในที่เกิดเหตุ เทียบกับบันทึกปากคำของ
เจียงโค คนร้ายคงโดนรถชนพร้อมกับทารก คราบเลือดกองโตบนพื้นช่วย
ยืนยันให้เห็นถึงระดับความเลวร้าย...ร่างกายครึ่งหนึ่งของผู้ตายโดนบด
จนแหลกและ ใบหน้าด้านหนึ่งแนบกับพื้นถนน ลูกตาถลนออกจากเบ้า
เรียกว่าตายคาไม่หลับได้เลย

ในแอ่งเลือดมีเศษแว่นแตกกระจายเป็นชิ้นๆ มือข้างหนึ่งของผู้ตาย
กำผ้าห่มขนสัตว์ผืนหนึ่งแน่น เจียงโคบอกว่าเป็นของทารก เนื่องจากเขา
กำแน่นเกินไป หน่วยแพทย์กู้ชีพจึงจำเป็นต้องตัดผ้าห่ม

ผู้ตายสวมเสื้อผ้าเรียบง่ายจนใกล้เคียงกับลวกๆ ดูจากใบหน้าที่

เหลือแค่ครึ่งเดียวก็พบว่า เป็นชายวัยกลางคนธรรมดาคนหนึ่ง สวมรองเท้ากีฬาที่ค่อนข้างเก่า ดูเหมือนออกมาเดินเล่น จึงไม่จำเป็นต้องแต่งตัวเป็นพิเศษ สิ่งเดียวที่ดูไม่เข้าก็คือ บัตรประจำตัวตำรวจที่อาบย้อมด้วยเลือดในถุงเก็บหลักฐาน

"ตัวเขาไม่ได้พกกระเป๋าสตางค์ ถ้าไม่มีสิ่งนี้ เราคงระบุตัวตนของเขาแทนไม่ได้" ซูซิงเยียนอธิบาย เมื่อเห็นกวนหู่มองบัตรประจำตัวตำรวจอยู่ตลอด

ไม่ได้พกกระเป๋าสตางค์ หรือตั้งใจเดินหนึ่งกิโลเมตรเพื่อมาก่อคดีครั้งนี้

"ผู้ตายกับผู้เคราะห์ร้ายรู้จักกันหรือเปล่า" เขาถามเจียงไคเจียงไคยังไม่ทันตอบ จางเยียนได้ก็ชิงพูดโพล่งขึ้นก่อน "ไม่รู้จัก"

"คุณแน่ใจ?"

"ผู้หญิงคนนั้นบอกเอง ผมมองตาเธอ ไม่น่าจะพูดโกหก"

"แปลว่ามีโอกาสเป็นฆาตกรรมแบบสุ่ม ส่วนมีแรงจูงใจไหมก็เป็นหน้าที่ของพวกคุณที่ต้องไปสืบ" ซูซิงเยียนกล่าว

"ผมมีลางสังหรณ์ว่า หลังจากนี้พวกเรายังต้องยุ่งกันอีกมาก"

"รวมฉันด้วย" ซูซิงเยียนพูดกับกวนหู่ว่า "ไคยินสรวีตรเซียวบอกว่าคุณลาพักอยู่ว่างๆ เลยไปเจอโครงกระดูกเข้า?"

อะไรคือ อยู่ว่างๆ เลยไปเจอโครงกระดูก ฟังดูเหมือนเขาเฝ้ารอที่จะได้เจอคดีนองเลือดเลย

"เจอโดยไม่ตั้งใจต่างหาก เรื่องนี้พูดไปก็ยาว คนสวย คุณจะไปที่เกิดเหตุไหม" กวนหู่ถาม

"ฉันจัดการทางนี้เสร็จจะไป คุณล่ะ"

"ผมจะไปโรงพยาบาล"

กวนหู่คิดว่าโครงกระดูกนั้นเก่านานหลายปี แคมเข่าถ่ายรูปไว้หมดแล้ว ถึงไปอีกรอบก็คงไม่เจออะไรใหม่ๆ ในเมื่อเซียวไปเฝ้าให้เขาเปลี่ยนตัวกับหลี่หยวนเฟิงมารับผิดชอบคดีตำรวจแย่งทหาร ดังนั้นเขาแค่รอ

รายงานการชันสูตรพลิกศพจากซูชิงเยียนก็พอ

ศพถูกยกไปแล้ว เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานก็ทยอยกันกลับไป
ตำรวจที่อยู่เผ่าที่รับหน้าที่จัดการกับที่เกิดเหตุ กวนหู่รวบรวมบันทึก
ปากคำที่เพื่อนร่วมงานเขียนเสร็จ แล้วบอกให้เจียงไคไปตรวจสอบภาพ
จากกล้องวงจรปิดในช่วงเวลานั้น พอเขาอยู่กับงานก็ลืมหายใจเยียนไต้เสีย
สนิท มารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าคนคนนั้นหายไปแล้ว

เขาคิดว่าจางเยียนไต้กลับไปแล้วจึงไม่ได้สนใจ จากนั้นเขี้ยวไปเเย
กับเหลาหม่าก็เก็บหลักฐานกลับมา หลังจากทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนข้อมูล
ที่ตรวจสอบมาได้แล้ว เขาค่อยเตรียมตัวไปโรงพยาบาล ทันใดนั้นเอง
โทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงดังขึ้นมา

พอเห็นว่าคนโทร. มาคือ จางเยียนไต้ ความคิดแรกสุดของกวนหู่
คือ 'เจ้าหมอนั่นกำลังจะทำเรื่องเลวร้ายอะไรอีก' เขาครีบสาย ก็ได้ยิน
เสียงจางเยียนไต้พูดว่า "ผมอยู่ทางเก้านาฬิกา"

กวนหู่มองตามทิศทางที่อีกฝ่ายบอก และพบว่าทางนั้นเป็นร้าน
กาแฟเล็กๆ จางเยียนไต้ที่นั่งติดหน้าต่างกำลังโบกมือให้เขา

กวนหู่วิ่งเข้าไปถึงร้านกาแฟในรวดเร็ว

ข้างนอกเพิ่งเกิดคดี ในร้านกาแฟจึงมีลูกค้าไม่มาก บรรยายากศ
ก่อนข้างเครื่องเครียค ในจำนวนนั้น จางเยียนไต้ดูผ่อนคลายที่สุดแล้ว

เมื่อเห็นซาแคงกับเก็กที่กินไปครึ่งเดียวบนโต๊ะ กวนหู่ก็ร้องฮ่า
ขณะที่เขาอยู่หัวปั่นกับการทำคดี เจ้าหมอนี่ดันมาเสพสุขกับของกิน
อร่อยๆ? กวนหู่ถอนใจ เอาเถอะ จางเยียนไต้ไม่ใช่ตำรวจ จะให้มาหุ้ม
สุกกำลังเหมือนตัวเองคงไม่ได้

"คุณกินข้าวเข้าไปไม่เท่าไร หิวหรือยัง กินนี่สิ" จางเยียนไต้เลื่อน
ของว่างและน้ำชาของตัวเองไปตรงหน้ากวนหู่

กวนหู่ขบคิด ถ้านั่นไม่ใช่ของกินเหลือ เขาคงตื่นตันใจกับความ
เอาใจใส่ของอีกฝ่ายแล้ว

"ผมยุ่งมาก ไม่มีเวลามานั่งดื่มชากับคุณที่นี่หรอก"

"ต่อให้ยุ่งแค่ไหนก็ต้องทำให้ห้องอ้อมก่อน กินข้าวก่อนเถอะ ผมจะเล่าข้อมูลที่เพิ่งถามมาได้ให้ฟัง"

พอรู้ว่าจางเยียนโตไม่ได้มานั่งกินขนมอย่างเดียว กวนหู่ก็นั่งลงทันที ยึดของว่างที่เหลือเข้าปากสองสามคำหมด

จางเยียนโตสั่งแซนคิวิชให้กวนหู่อีกซึก แล้วชี้ไปข้างนอกให้เขามองตาม กวนหู่พบว่าจากมุมที่พวกเขานั่งอยู่ ทางขวาเป็นสี่แยกที่ผู้เคราะห์ร้ายยืนรอรถ ส่วนทางซ้ายเดินไปข้างหน้าเป็นที่เกิดเหตุรถชน อยู่ตรงนี้จะมองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดพอดี

"ผมเห็นกล้องวงจรปิดแล้ว ตรงนี้เป็นมุมอับพอดี ไม่มีทางถ่ายติดคนร้ายกับผู้เคราะห์ร้าย"

สมแล้วที่เคยผ่านการฝึกฝนมาโดยเฉพาะ ในสถานการณ์ที่สับสนวุ่นวายเช่นนี้ จางเยียนโตยังสังเกตเห็นปัญหาเรื่องมุมอับของกล้องวงจรปิด

"แล้ว?"

"แล้วผมก็เลยมาสอบถามข้อมูลจากพนักงานในร้าน พวกเขาบอกว่าสองคนนั้นไม่ได้แวะมา กล้องวงจรปิดของร้านก็ไม่ได้บันทึกภาพพวกเขา"

กวนหู่หันไปมองพนักงานสาวสองคนหลังเคาน์เตอร์ พวกเขาถือกล้องแอบมองมาทางนี้เช่นกัน สีหน้าแฝงความหวาดกลัวแบบประหลาดใจ

"คุณ निकогоออกมาได้ยังไงว่ากรรมมาถามที่นี่ คั่นพบอะไรหรือเปล่า"

"เปล่า แค่ยิงกระสุนในสีกส่งเดช ลองถามๆ คุณเท่านั้น"

"คุณคงไม่ได้สอบถามโดยอ้างว่าเป็นตำรวจใช่ไหม"

"น้องชาย นับวันก็ยิ่งเข้าใจฉันคืนะนี่" จางเยียนโตขยับกรอบแว่นส่งยิ้มให้เขา แล้วพูดว่า "เพื่อความสะดวกแล้ว ผมก็ทำแบบนั้นจริงๆ"

"คุณนี่มันนักคัมคูนซ์ๆ"

"คุณตำรวจกวน คุณเหมือนตอนนี้คุณกินอาหารของนักคัมคูนอยู่นะ"

กวนหู่ส่ายคางแซนคิวิช ล้มเลิกความคิดที่จะคุยเรื่องไร้สาระพวกนี้

ต่อ พอกินเสร็จก็ลุกขึ้นเดินออกไป กว่าจางเยียนไต้จะจ่ายเงินแล้วไล่ตามไป เขาก็เดินถึงที่จอดรถแล้ว

กวนหู่สตาร์ทเครื่องยนต์ พอเห็นจางเยียนไต้หิ้วกล่องใส่ขนมมาสองกล่อง ก็ถามว่า "อะไรนะ"

"กล่องหนึ่งให้เพยเฟย อีกกล่องให้เพื่อนร่วมงานคุณ จู่ๆ ก็ออกมาทำคดี ทุกคนคงยุ่งกันมากจนไม่มีเวลาดินข้าว"

ช่างคิดรอบคอบจริงๆ กวนหู่ถามด้วยความสงสัย "คุณคงไม่ได้คิดจะไปกรมตำรวจกับผมใช่ไหม"

"มีปัญหาเหรอ"

เมื่อเห็นรอยยิ้มใสของจางเยียนไต้ กวนหู่ก็ถามต่อ "ถ้าผมมีปัญหา คุณจะเอาคืนไปหรือเปล่า"

"จะลบเสียงพุกก่อนตายของคนร้ายที่ผมอัดไว้ด้วย"

แม่! นี่มันข่มขู่กันชัดๆ!

กวนหู่โมโหจนพุกไม่ออก คาคเข้มขันนิรภัย รวจางเยียนไต้ขึ้นรถแล้ว ก็เหยียบคันเร่งซึ่งออกไปทันที

เมื่อกลับถึงกรมตำรวจ ระหว่างที่จางเยียนไต้ใช้ขนมอร่อยๆ สาน

สัมพันธ์กับทุกคน กวนหู่ก็ได้รับโทรศัพท์จากเสี่ยวเคอ บอกว่าในบันทึกการเข้าบ้าน เจ้าของบ้านชื่อเฉินจิ้งอิง ตอนนี้อายุสามสิบเจ็ดปี อาชีพนักสืบเอกชน เนื่องจากลักษณะงานของเขาค่อนข้างพิเศษ จึงไม่มีที่อยู่แน่นอน เสี่ยวเคอตรวจสอบสถานภาพการดำเนินงานของสำนักงานนักสืบเอกชน พบว่าปิดกิจการไปหลายปีแล้ว ดังนั้นคนอยู่ที่ไหน เวลานี้คงต้องถามเสี่ยวเว่ยที่เป็นผู้เข้าบ้านเท่านั้น

แต่ตอนนี้กลับไม่รู้ว่เสี่ยวเว่ยไปไหน

ไม่นานนั เย่เฟยเฟยก็โทรศัพท์มาบอกว่า ตำรวจกำลังตรวจค้นบ้านเช่า ภารกิจการของเธอเสร็จสิ้นแล้ว ตอนนี้กำลังจะไปสืบเรื่องเสี่ยวเว่ยที่มหาวิทยาลัยเยียนทง เคิมทีกวนหู่อยากให้ออกกลับบ้านไปพักผ่อน แต่

พอได้ยินน้ำเสียงตื่นเต้นคึกคักจากปลายสาย ก็ทำได้เพียงหุบปาก

ตอนบ่าย หล่หยวนเฟิงกับเจียงคิงคังที่ไปตรวจค้นบ้านเช่ากลับมา แล้ว เชียวไปเยี่ยประชุมระดับสูงเสร็จ เขารับคำสั่งกลับมาที่แผนก อาชญากรรม จากนั้นเรียกทุกคนมาประชุมเพื่อร่วมแรงร่วมใจกันทำคดี ตำรวจแย่งทหาร

เนื่องจากเรื่องเกี่ยวพันถึงทางตำรวจ เบื้องบนจึงสั่งให้พวกเขาเร่ง ตรวจสอบเรื่องนี้ก่อน เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบด้านลบจากการรายงาน ข่าว พยายามคลี่คลายคดีนี้ให้ได้ภายในสามวัน ส่วนคดีโครงกระดูก เนื่องจากผลการชันสูตรพลิกศพของแพทย์นิติเวชยังต้องใช้เวลาอีกสักพัก ดังนั้นรอจัดการทีหลังได้

จางเหยียนไต้เป็นคนนอก เค็มที่ไม่ควรได้เข้าร่วมประชุม แต่ไม่รู้ว่าการโจมตีด้วยขมมอรัยของเขาสัมฤทธิ์ผล หรือเป็นเพราะเขาให้ข้อมูล สำคัญกันแน่ เชียวไปเยี่ยขอมรับการมีอยู่ของเขาอย่างเงียบๆ ทุกคนก็ ไม่ได้คัดค้าน

เค็มกวนหูคิดว่า หล่หยวนเฟิงจะหาข้ออ้างมายั่ว แต่แล้วกลับ ค้นพบว่า เจ้าหน้าที่คนใหม่ที่เพิ่งถูกโยกย้ายมาคนนี้มีสีหน้าไม่ค่อยดี นั่ง หน้าซีดเผือดอยู่ตรงนั้น ท่าทางใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จนไม่สังเกตเห็น จางเหยียนไต้

หรือตำรวจซึ่งกลัวที่เกิดเหตุนองเลือดยิ่งกว่าเชียวไปเยี่ยจะปรากฏ ตัวขึ้นแล้ว

กวนหูถามเจียงคิงคังด้วยสายตา เจียงคิงคังขยับเข้าใกล้เขา แล้ว กระซิบว่า "นายรุ่นที่สองเห็นเลือดก็ช็อกสลบ พอไปตรวจโครงกระดูก ที่บ้านเก่าก็อยู่ในสภาพแบบนี้เหมือนกัน ช่วยอะไรไม่ได้เลย รู้แต่เพยเพย ก็ไม่ได้"

ตายซัก! เพยเพยคุยกับเพื่อนร่วมงานเขาคัวยเธอะ พอคิดถึง นิสัยที่เหมือนกลัวโลกนี้ไม่แน่นอนมากพอ กวนหูก็มีลางสังหรณ์ว่า เมฆดำ ทะมึนกำลังจะแผ่เข้ามาปกคลุมศีรษะ

เจียงไคเป็คิวติโอที่กล้องจรรยาบรรณทักไว้ตอนเกิดคดี ในวิดีโอ หลัวหลินลงมือก่อคดีอย่างกะทันหัน ผู้เคราะห์ร้ายฟางหวานลีกำลังอุ้มทารกยืนรอไฟแดงพร้อมกับคนเดินถนนคนอื่นๆ หลัวหลินก้มศีรษะต่ำ เดินบนทางเท้าด้านหลังอย่างรีบเร่ง ตอนเดินผ่านฟางหวานลีพลันหยุดชะงัก ผลักคนรอบข้างออก พุ่งตัวเข้าไปแย่งทารกในอ้อมแขนของฟางหวานลี แล้ววิ่งหนี

เนื่องจากเหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหัน ฟางหวานลีกับคนเดินถนนรอบตัวจึงตกตะลึงนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะไล่ตามไป แต่หลัวหลินรีบฉวยจังหวะดังกล่าวผ่านไปไกลแล้ว

พอได้ยินเสียงอุทานด้วยความตกใจของทุกคน หลัวหลินก็หันไปมองแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัววิ่งลงไปกลางถนน ก่อนจะโดนรถบรรทุกที่แล่นเข้ามาพุ่งชน จากนั้นก็เป็นภาพรถบรรทุกเบรกกับทุกคนกรูเข้ามาตรงหน้าที่เกิดเหตุอลหม่านจนวายไปหมด

เนื่องจากคนเยอะเกินไป กล้องจึงเก็บภาพทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างชัดเจนไม่ได้ คนเดินถนนที่วิ่งตามไปช่วยก่อนก็โดนบัง แต่ฟังจากคำยืนยันของทุกคนก็สรุปได้ว่า คนคนนั้นเป็นจางเยียนโต๋

หลังจากดูจบ เจียงไคก็เอ่ยว่า "หลัวหลินตั้งใจผลักคนอื่นฯ และลงมือกับเด็กทารกโดยเฉพาะ ดูเหมือนจะเป็นพฤติกรรมที่ไตร่ตรองล่วงหน้า"

เหลาหม่าอยู่ฝ่ายคัดค้าน "อาจเป็นแผนเลือกถูกลับนึ้มกิน⁵ ก็ได้ นายคุณที่อยู่รอบๆ ฟางหวานลีสิ ทุกคนดูแข็งแรงบึกบึน หลัวหลินไม่แน่ว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ของพวกนั้นได้ เหมือนฆาตกรที่ชอบลงมือฆ่าคนในที่สาธารณะ พวกเขาดูเหมือนรู้ๆ ก็ลุ่มคลั่ง แต่ที่จริงแล้วจิตใจสำนึกสามารถแยกแยะคนแข็งแรงกับอ่อนแอ"

⁵ เลือกถูกลับนึ้มกิน เป็นสำนวนหมายถึง การเลือกรังแกคนอ่อนแอ ยิ่งอ่อนแอมากเท่าไรก็ยิ่งดี

"มีความเป็นไปได้ทั้งสองอย่าง" เขียวไปเยี่ยม "สืบได้ไหมว่า
 หลัวหลินกับฟางหวานี่เคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า"

"ตอนนี้ยังไม่เจอ"

กวนหมู่พลิกดูเอกสารที่เขารวบรวมมา แล้วพูดว่า "ฟางหวานี่ อายุ
 สามสิบห้าปี แต่งงานเมื่อห้าปีก่อน ปีนี้เดือนสิบคลอดลูกคนแรก ตอน
 เกิดเรื่อง เธออยู่กับแม่พอดี้ ผู้หญิงคนนี้ก็คือ แม่ของเธอ"

กวนหมู่เลื่อนภาพย้อนกลับไปที่กบฏหยูคกงภาพที่ค่อนข้างชัด แล้ว
 ชี้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง "บ้านแม่ของฟางหวานี่อยู่ใกล้ๆ ที่นั่น วันนี้
 เธอเลยมาเยี่ยมแม่ เมื่อก่อนเธอเป็นเสมียนในบริษัทอาร์คแวร์แห่งหนึ่ง
 พอท้องก็ลาออกจากงาน สามปีทำงานขายประกัน จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่พบ
 ว่าพวกเขากับหลัวหลินเคยไปมาหาสู่หรือมีความแค้นต่อกันไหม"

บ้านฟางอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุมาก ดังนั้นข้อมูลนี้จึงสืบได้อย่างง่ายดาย
 จากคำบอกเล่าของเพื่อนบ้าน คนบ้านฟางล้วนมีความรับผิดชอบ อยู่ร่วม
 กันด้วยดี ไม่มีข่าวลือว่ามีความแค้นกับใคร ส่วนบ้านฟางกับหลัวหลินรู้จัก
 กันหรือเปล่านั้น คงต้องถามเจ้าตัวถึงจะรู้ได้ แต่ทหารก็ยังอยู่ในระหว่าง
 การช่วยชีวิต กวนหมู่คิดว่าขอให้พวกเขาไปถามตอนนี้ ก็ไม่มีใครสนใจอยู่ดี
 "อย่างน้อยฟางหวานี่ก็ไม่รู้จักหลัวหลิน" คำพูดของจางเยียนโต่
 ดึงดูดความสนใจจากทุกคน "หลังเกิดเรื่อง ผมเคยถามเธอ ตอนนั้นเธอ
 ซื่อมาก เอาแต่ส่ายหน้าบอกไม่รู้จัก"

เรื่องนี้ตอนอยู่ในที่เกิดเหตุ จางเยียนโต่เคยพูดถึงแล้ว กวนหมู่เชื่อ
 การวิเคราะห์ของเขา แต่เจียงคิงตั้งกลับถามด้วยความสงสัย "จะเป็น
 เพราะซื่อเกินไป จนไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องหรือเปล่า"

กวนหมู่เห็นคิ้วของจางเยียนโต่เลิกขึ้น นี่เป็นนิสัยเวลาอีกฝ่ายไม่เห็น
 ด้วย แต่กลับไม่ได้ยินกรณความคิของตัวเอง แคบอกว่า "อาจเป็นไปได้"

จางเยียนโต่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา เลือกเปิดเสียงที่บันทึกไว้
 ก็ได้ยินเสียงพูดอีกอักท่ามกลางเสียงจ้องแจ้กจอบแจด้านหลัง "เหยี่ยว...
 ตา...แดง...พี..."

เนื่องจากคำพูดนั้นสั้นและเร็วเกินไปจึงฟังลำบาก จางเยียนโต้เห็น
สีหน้าทุกคน ก็เปิดเสียงที่อัดไว้ให้ฟังซ้ำอีกหลายครั้ง

"ดูเหมือนจะพูดว่าตาเหยี่ยว ตาแดง...พิพากษา?" เจียงคิงต้งเอ่ย
"หน้าแดง?"

"พิ...พากษ์?"

ทุกคนต่างถกเถียงกันเรื่องคำที่ฟังไม่ชัดเจนพวกนั้น รูๆ จางเยียนโต้
ก็เอ่ยแทรกอย่างเยือกเย็น "ค่ายแดง พิพากษา"

กวนหู่สาลักพรวด ลูกขึ้นมาไอค็อกแก็ก

คงไม่ใช่ค่ายแดงของชื่อชิงหิงเสี้ยนไซใหม่ เขาคิดอย่างคาดไม่ถึงว่า
เรื่องคงไม่บังเอิญขนาดนั้นมั้ง ส่วนพื่อะไรนั้น อาจเป็น 'พิพากษา' ก็ได้
บางทีก่อนหลัวหลินจะตาย อาจอยากให้ผู้เฒ่าร่วมงานพิพากษากฎกระทำ
ของเขาอย่างถูกต้อง

ทุกคนไม่สนใจปฏิกิริยาตอบสนองรุนแรงผิดปกติของกวนหู่ ต่าง
พยักหน้าหงิกๆ ว่าการคาดคะเนของจางเยียนโตก็ีใช้ว่าจะเป็นไปไม่ได้

"นี่หมายความว่าไง ตาเหยี่ยวเหมือนจะเป็นสัญลักษณ์ของอะไร
สักอย่างหรือเปล่า" เจียงคิงต้งโพล่งถาม

"เรื่องนี้ไว้ให้เสี่ยวเคอตระวสอบ"

เหยี่ยวไปเย่คัดลอกไฟล์เสียงที่จางเยียนโตบันทึกไว้ แล้วถามข้อมูล
ประวัติหลัวหลิน ระหว่างเจียงไครายงาน กวนหู่สังเกตเห็นหลัวหยวนเฟิง
ทำท่าเหมือนไม่สบาย ก้มหน้าลง มือข้างหนึ่งควงปากกาเล่นอย่างใจลอย
ไม่สนใจคำพูดของทุกคนเลย

ข้อมูลของหลัวหลินหาง่ายมาก ประวัติของเขาล้วนอยู่ในสมอง
หมดแล้ว เจียงไคแค่ถ่ายทอซ้ำเท่านั้น

ประวัติการทำงานและผลงานของหลัวหลินเรียบง่ายมาก พูดสั้นๆ
ก็คือ เป็นตำรวจพวกที่ทำงานหากินไปวันๆ จึงไม่มีประวัติเลื่อนขั้น และ
ไม่เคยสร้างผลงานจนได้รับรางวัล เขาเคยอยู่ในกรมตำรวจมานานหลายปี
ทั้งยังเคยอยู่ในแผนกสืบสวนห้องข้างๆ แต่เมื่อหนึ่งปีก่อนได้ยื่นเรื่องขอ

โยกย้ายไปประจำสถานีตำรวจ และใช้ชีวิตอยู่ไปวันๆ ตามเดิม

เปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้มาจากจิตแพทย์ ตำรวจแบบนี้ไม่น่าจะมีปัญหากดดันรุนแรง แต่เรื่องทุกอย่างไม่क्रमองเพียงผิวเผิน บางครั้งคนที่ดูไม่มีอันตรายก็อาจก่อเรื่องน่ากลัวได้

กวนหมู่มองจางเยียนโต๋ หลังจากช่วยงานพวกเขาเสร็จแล้ว ก็หลบไปนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงโซฟาค้นหลัง ท่าทางแบบนั้นทำให้กวนหมู่รู้สึกว่ อีกฝ่ายอาจแทรกตัวเข้ามาได้ทุกเมื่อ

หลังจากฟังรายงานจากทุกคนจบ เชียวไปเย็กี่สั่งงานรายคน... เจียงตึงตั้งรับผิชอบคดีโครงกระดูกต่อไป เหลาหม่าไปตามสืบเบาะแสเกี่ยวกับหลัวหลิน กวนหมู่กับหลี่หยวนเฟิงรับหน้าที่สืบเบาะแสทางครอบครัวฟาง เจียงไคเก็บรวบรวมภาพวิดีโอจากกล้องวงจรปิดบนถนนที่เกิดคดีนองเลือด รวมถึงรายงานการให้คำปรึกษาจากจิตแพทย์ของหลัวหลินต่อไป

สุดท้าย เชียวไปเย็กี่พูดกับเจียงไคว่า "นายเองก็ควรถือโอกาสหาจิตแพทย์ด้วยนะ ช่วงนี้ไม่ได้ไปเลยใช่ไหม"

คำพูดนี้เรียกเสียงหัวเราะครืนจากเพื่อนร่วมงาน ทำให้บรรยากาศตึงเครียดของการประชุมผ่อนคลายลง หลี่หยวนเฟิงเองก็ยิ้มตาม แต่ไม่ว่าใครก็ดูออกว่ เขาฝืนยิ้มมากแค่ไหน

หลี่หยวนเฟิงอีกอักอยู่คู่หนึ่ง ก่อนบอกเชียวไปเยว่ว่า "หัวหน้าผมขอเปลี่ยนตัวกับเจียงตึงตั้งไปสืบคดีโครงกระดูกแทนได้ไหม ผม... กลัวเลือด..."

หลี่หยวนเฟิงอายุน้อย อีกทั้งเกิดมามีฐานะดี แต่ไหนแต่ไรมาเวลาพูดจามักมีท่าทีหยิ่งโส เขาถึงขั้นยอมรับผิดชอบต่อหน้าทุกคนว่กลัวเลือด การกระทำนี้จึงทำให้กวนหมู่ตกตะลึงมาก

จากนั้นก็ได้ยินเชียวไปเย้วพูดว่ "นายแคไปสืบเบาะแส ไม่เห็นเลือดหรอก"

คำพูดนี้โกหกกันชัดๆ การสืบคดีต้องทำงานร่วมกับพวกนิติเวช

ตลอด ย่อว่าแค่เห็นเลือดเลย เห็นศพ เห็นอวัยวะภายในก็เป็นเรื่องปกติ กวนหมู่ลอบสงสัยว่า เซียวไปเย่น่าจะจงใจแกล้งหล่หยวนเฟิงมากกว่า เพื่อแแก้แค้นอีกฝ่ายที่เคยทำตัวทำทายเป็นช่วงแรกๆ

รอยยิ้มละมุนละไมของเซียวไปเย่ช่วยยืนยันการคาดคะเนของกวนหมู่ เขาบอกหล่หยวนเฟิงว่า "จริงสิ ก่อนหล่หยวนจะย้ายไปอยู่สถานี่ตำรวจ เขาอยู่แผนกเดียวกับนาย เคยทำงานด้วยกันมาก่อน นายน่าจะรู้จักเขาคี ตอนสืบคดีคงได้เรื่องมาง่ายๆ ดังนั้นเรื่องนี้ยกให้นายจัดการนะถูกแล้ว"

พอเห็นหล่หยวนเฟิงสีหน้ายำแยกว่าเดิม กวนหมู่ก็รีบตีเหล็กคอนยังร้อน คบไหล่เขาปุๆ "ถ้าฉันนี่ก็ต้องฝากนายจัดการแล้ว เราแยกกันสืบก่อน กลับมาค่อยแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอีกที"

การประชุมคดีตำรวจแย่งทากรก็จบลงแค่นี้ จากนั้นเซียวไปเย่จึงหันไปสอบถามเจียงตึงตึงเกี่ยวกับรายละเอียดของคดีโครงกระดูก กวนหมู่เล่าสิ่งที่ตัวเองกับเย่เฟยเฟยพบในตอนเช้าให้ฟังอย่างละเอียดครบหนึ่ง พวกเขาได้ฟิ่ววิดีโอจากกล้องวงจรปิดใกล้ๆ บ้านเก่ามาแล้ว ทั้งที่ถนนเส้นนั้นมีรถบัสไม่มาก ผู้โดยสารยังมีแค่ไม่กี่คน แต่ที่น่าแปลกคือ ในช่วงเวลานั้น กล้องกลับถ่ายไม่ติดชวี่หงเสี้ยน หรือผู้โดยสารแปลกๆ ที่เดินทางพร้อมผู้หญิงเลย

แต่ที่น่าแปลกที่สุดไม่ใช่เรื่องนี้ แต่เป็นเรื่องที่ไม่มีคนชื่อชวี่หงเสี้ยนอยู่ในทะเบียนราษฎร ความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียวก็คือ ผู้หญิงคนนั้นบอกชื่อปลอม

พอได้ยินข่าวนี คนตกตะลึงที่สุดก็คือกวนหมู่ เขาคิดถึงเหตุการณ์ที่ชวี่หงเสี้ยนมาหาพวกเขาที่บาร์ในตอนเช้า ไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่าชื่อของเธอจะเป็นชื่อปลอม ถ้าตอนนั้นเสี่ยวเว่ยอยู่ในเหตุการณ์ด้วย เธอไม่ถูกเปิดโปงทันทีหรือ

ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งประหลาดใจ จึงหันไปมองจางเยียนโต แต่อีกฝ่ายกลับทำเหมือนไม่เกี่ยวอะไรกับตัวเอง หลบตาอ่านหนังสือพิมพ์ รวากับคาดคะเนได้ก่อนแล้ว เซียวไปเย่ยังพูดอยู่ กวนหมู่จึงทำได้เพียงสะกคกลั่น

ความอยากรู้อยากเห็น

"บางทีชีวิตหนึ่งเสียใจอาจยังไม่ได้ไปไหน แต่อยู่ที่นั่นต่อด้วยสาเหตุบางอย่าง หรือบางทีอาจโดนคนบังคับให้อยู่ต่อก็ได้ ดังนั้นหญิงสาวกับเด็กถึงได้บอกว่าไม่มีใครผ่านไป แต่คนนอกมักสะกดคาคคน คิงคัง เธอลองไปสอบถามอีกที คุณคิดว่าช่วงนั้นมีคนนอกเข้าออกหมู่บ้านแถวนี้บ้างหรือเปล่า"

เซียวไปเยี่ยมเคราะห์เช่นนี้ก็เป็นเรื่องปกติ แต่การปรากฏตัวอย่างกะทันหันและพฤติกรรมหลังจากนั้นของชีวิตหนึ่ง ก็ทำให้กวนหู่รู้สึกคันยิบๆ อยู่ในใจ โดยเฉพาะเรื่องที่เธอบอกชื่อปลอม ยิ่งทำให้น่าสงสัย

เซียวไปเยี่ยมก็คิดเช่นเดียวกัน เขาบอกให้กวนหู่ช่วยแจ้งคิงคังสืบเรื่องการหายตัวไปของเสี่ยวเว่ยกับคดีโครงกระดูกด้วยอีกทาง

กวนหู่รับคำ เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง ทุกคนก็แยกย้ายกันไปทำงาน เค็มทีกวนหู่คิดจะหารี้อกับหลี่หยวนเฟิงก่อนว่าจะทำงานร่วมกันอย่างไร แต่หลี่หยวนเฟิงกลับไม่พูดอะไรสักคำ และรีบร้อนผลักประตูออกไปก่อน

"คุณทำคุณคงต้องร่วมมือกับผมซะแล้ว" จางเหยียนไต้เดินตามหลังกวนหู่มา เขามองแผ่นหลังของหลี่หยวนเฟิงที่เดินจ้ำจากไปไกลและเอ่ย

"ผมเปลี่ยนคนได้ไหม"

"คุณมีเงินหรือ"

กวนหู่อ้าปากพะงาบๆ คิดถึงสภาพคล่องของตัวเองในช่วงนี้แล้ว ก็กลืนคำพูดโต้แย้งกลับลงคอ

ทรัพย์สินเมื่อไม่นานมานี้มีผลาญเงินเก็บสะสมครึ่งปีแรกของเขาไปหมดแล้ว ตอนนี้กำลังกักตุนเงินเกลือกิน แต่ออกไปสืบคดีก็ต้องใช้เงินเหมือนกัน เบี้ยเลี้ยงของตำรวจไม่พอใช้ เขาย่อมต้องอยากมีคู่หูใจกว้างที่ยอมควักเงินจ่ายให้อยู่ข้างๆ

"ผมก็...ไม่ใช่ว่าไม่มีเงิน แต่ผมคิดว่าควรช่วยฝึกฝนความสามารถในการเข้าสังคมให้คุณ...เป็นพี่น้องกันทั้งที ช่วยได้ก็ช่วยๆ กันหน่อย คุณ

"ไม่ต้องมองผมด้วยสายตาซาบซึ้งแบบนั้นก็ได้"

คำพูดกลบเกลื่อนเอาความชอบใส่ตัวทำให้จางเยียนโต้หัวเราะขบขัน ใช้ปลายคางชี้ให้ไปกันได้แล้ว

"หาเวลาสืบเรื่องหลี่หยวนเฟิงด้วยละ เขาน่าจะรู้เรื่องของหลัวหลิน"

"วันนี้ผมให้อ้วนเสี่ยวเคอหลายรอบมาก ถ้าขึ้นขอให้เขาช่วยสืบอีก ต้องโดนเขาเจียนแน่"

"คุณเองก็ควรอัปเกรดไอคิวตัวเองให้สูงกว่านี้หน่อยนะ กวนหู่" จางเยียนโต้พูดด้วยน้ำเสียงเหมือนหวังคืออยากให้เขาพัฒนาขึ้น "เรื่องซุบซิบอย่างนี้ คุณไปถามใครก็ได้ ไม่จำเป็นต้องใช้แฮกเกอร์หรอก"

"เรื่องซุบซิบ?"

พูดถึงเรื่องซุบซิบแล้ว สิ่งแรกที่กวนหู่คิดถึงคือ หัวหน้าที่ของเขา

หลี่หยวนเฟิงเป็นคุณชาย คนหนุ่มหลังเขียวไปเย่ก็ใหญ่โตไม่เบา สองคนนั่งค้ำอกกันคงได้แฉเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงกันเพียบแน่ แต่ปัญหาคือเขียวไปเย่จะคุยเรื่องซุบซิบกับเขาหรือเปล่า

"ลองไปดูสถานการณ์ทางค่านางหวานลี่ที่โรงพยาบาลก่อนเถอะ"

เขาพูด

ระหว่างทางไปโรงพยาบาล กวนหู่นึกถึงอาการนิ่งเงียบของ

จางเยียนโตในตอนเช้า ต่อมาค่อยคิดถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง

"คุณรู้แต่แรกแล้วใช่ไหมว่าชีหงเสียนมีปัญหา"

จางเยียนโตไม่ตอบ แค่มองเขาค้วยความประหลาดใจ

"น้อยครั้งมากที่คุณจะแสดงท่าทีเย็นชาใส่ผู้หญิง" กวนหู่อธิบาย

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่ขึ้นอยู่กับการรู้สึกของผมเท่านั้น"

เอ่อ คำพูดนี้ฟังดูเหมือนเขาเป็นพวกผู้นำประเทศเลย

กวนหู่บ่นอุบอปปอยู่ในใจ แต่ไม่กล้าถามออกไป "ถ้าฉันถามถามหน่อยว่า ตรงไหนของเธอนี่ขัดต่อความรู้สึกคุณ"

"บอกไม่ถูก แค่รู้สึกว่าไม่ชอบเท่านั้น ถ้าใช้คำพูดของตำรวจอย่าง

พวกคุณก็คือ สัญชาตญาณในการวิเคราะห์ของตำรวจ"

"ขอโทษที่ผมยังไม่แก้ลำพอ วิเคราะห์ไม่ได้ว่าเธอพูดจริงหรือโกหก"

จางเยียนไต่กัมหน้าลง ใช้ปลายนิ้วคันกรอบนั่น แล้วพูดว่า "ผมก็วิเคราะห์ไม่ได้ว่าเธอพูดโกหกหรือเปล่า แต่รู้ๆอยู่สองอย่าง...หนึ่ง เธอไม่เคยฆ่าคน สอง เธอไม่มีทางเป็นเพื่อนผมได้"

คนปกติทั่วไปคงไม่เอาเรื่องที่เคยฆ่าคนหรือเปล่านั้นเป็นหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์มัน

"ขอบคุณที่มองผมเป็นเพื่อน" กวนหมู่พูดประซัดตัวเอง

"เปล่าสักหน่อย" จางเยียนไต่ยิ้มนิค เมื่อเห็นกวนหมู่มองมาด้วยสายตาคตกตะลึง "คุณไม่เคยเป็นเพื่อน แต่เป็นน้องชายผม"

รอยยิ้มแปลกๆ นั้นทำให้กวนหมู่คิดโยงไปถึงจิ้งจอก เขาอดรู้สึกไม่ได้ว่า คนเป็นน้องชายคงยิ่งโค่นเล่นงานได้ทุกเมื่อ มือที่จับพวงมาลัยถึงกับกระตุก หน้ารถแลบเล็กน้อยจนเกือบชนรั้วข้างทาง

ตอนใกล้ถึงโรงพยาบาล โทรศัพท์มือถือของกวนหมู่พลันส่งเสียงดังขึ้นมา พอเขากลับสาย หน้าก็เปลี่ยนสีทันควัน ตอบรับสองคำแล้วก็ดวง

"มีเหตุข้อข้อง?" จางเยียนไต่ถาม เมื่อรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังเร่งความเร็วรถ

"เด็กตายแล้ว หัวหน้าบอกว่าตอนนั้นตึกปากคำ ให้อยู่สังเกตสีหน้าท่าทางของผู้เคราะห์ร้ายให้มากหน่อย"

เมื่อพวกเขาไปถึงโรงพยาบาล ลูกของผู้เคราะห์ร้ายก็ถูกส่งไปที่ห้องดับจิตแล้ว กวนหมู่ลงลิฟต์ไปยังห้องใต้ดิน พอออกจากลิฟต์ก็ได้ยินเสียงร้องไห้โพลัน ตรงทางเดินมีคนยืนออกันอยู่ไม่น้อย ทุกคนช่วยกันปลอบโยนผู้หญิงที่ร้องไห้ไม่หยุด แต่พอกวนหมู่เดินเข้าไปใกล้กลับพบว่าคนที่กำลังร้องไห้ไม่ใช่ฟางหวานลี แต่เป็นหญิงสูงวัยสองคน

หนึ่งในนั้นคือ แม่ของฟางหวานลี ส่วนอีกคนน่าจะเป็นแม่สามีของฟางหวานลี ญาติพี่น้องของสองครอบครัวทราบข่าวก็รีบวิ่งมา ทำให้

หน้าประตูห้องดับจิตมีคนยืนรอกันเต็ม บ้างก็ปลอมโยนคนที่กำลังเสียใจ บ้างก็ปรึกษาหารือกันว่าจะจัดการกับศพอย่างไร กลับเป็นผู้เคราะห์ร้าย ฟางหว่านลี่ที่สงบเยือกเย็นกว่าคนอื่น ยืนซึมกะทือฟังกำแพงด้านหนึ่ง

ข้างๆ มีชายอายุสามสิบกว่าปีเดินวนเวียนกลับไปกลับมา เขามีรูปร่างหน้าตาไม่เลว แต่ใบหน้าบูดเบี้ยวกลับทำลายรูปโฉมที่ดูดี สองมือเท้าเอว ท่าทางโกรธแค้นร้อนรน

หลังจากเขาเดินวนไปหลายรอบก็มาหยุดตรงหน้าฟางหว่านลี่ แล้วแผดเสียงตะคอกใส่เธอ "เธอคู่ลูกยังงิหา! ฉันเคยบอกแล้วว่าหาเรื่องออกจากบ้านให้มันน้อยๆ หน่อย แต่เธอก็ไม่ฟัง คูสิ เกิดเรื่องแล้วเห็นไหม"

ฟังจากคำพูดของผู้ชายคนนี้แล้ว น่าจะเป็นสามีของฟางหว่านลี่ ในข้อมูลมีระบุชื่อของเขา แต่เวลาฉุกเฉินทุก กวนหูจึงนึกไม่ออก

แม้โดนคาดคั้น ฟางหว่านลี่กลับไม่มีท่าทีหวั่นไหวแม้แต่น้อย ผู้ชายคนนั้นทำท่าจะคำทอต่อ แต่ชายสูงวัยที่อยู่ด้านข้างพูดเกลี้ยกล่อมเสียก่อน "เรื่องกลายเป็นอย่างนี้แล้ว มาพูดตอนนี้จะมีประโยชน์อะไร หวานลี่เองก็ไม่ได้อยากเจอคนบ้าสักหน่อย"

"ถ้าไม่ออกจากบ้านจะเจอคนบ้าได้ยังไง ฉันวิ่งรอกอยู่ข้างนอกทั้งวัน ลำบากเหนื่อยยากแทบตาย เธอแค่อยู่บ้านเลี้ยงลูก ยังก่อเรื่องใหญ่โตได้ขนาดนี้ นี่เธอเป็นเมียประสาอะไรหา!"

กวนหูสังเกตเห็นว่า ตอนฟางหว่านลี่ได้ยินคำพูดนี้ กล้ามเนื้อแก้มพลันกระตุกเล็กน้อย แต่นอกจากนี้แล้วก็ไม่มีปฏิกิริยาอื่นใด แค่เด็กตายไป เธอก็น่าสงสารมากแล้ว ยังต้องอดทนต่อการคำทอ ฟังชายหนุ่มคำหนักกล่าวโทษ กวนหูคิดในใจว่า เขาไม่มีทางซื้อประกันกับคนแบบนี้แน่นอน

"ขอโทษครับ ขอรบกวนสักครู่" กวนหูโพล่งขัดจังหวะการโต้แย้งกันของทั้งสองฝ่าย แล้วเดินเข้าไป หยิบบัตรตำรวจออกมาแสดง แล้วบอกหน่วยงานที่มา "เราอยากสอบถามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้ เพื่อจะได้คลี่คลายคดีอย่างรวดเร็ว ขอความร่วมมือด้วยนะครับ"

"ฆาตกรโคตรตายแล้ว พวกคุณยังจะมาคลั่งคลายเป็นอะไรอีก พวกคุณเพิ่งโผล่หัวมาป่านี่ แล้วตอนคนร้ายก่อคดี พวกคุณไปทำอะไรอยู่หา!"

การปรากฏตัวของกวนหู่ทำให้สามีหันมาบรรยายโทษใส่เขาแทน แต่เขาเคยชินกับการโดนตำหนิกล่าวโทษในระหว่างการสืบคดีแล้ว จึงพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยตามเดิม "ผมเข้าใจความรู้สึกของพวกคุณในตอนนี้ แต่ในฐานะตำรวจ ผมมีหน้าที่ทำความเข้าใจกับเรื่องราวทั้งหมดอย่างละเอียด เพื่อไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมทำนองเดียวกันอีก คุณผู้ชายท่านนี้ กรณาคิดถึงความรู้สึกของภรรยาคุณด้วย เธอก็เป็นผู้เคราะห์ร้ายเหมือนกัน"

คำพูดที่ไม่ได้ข่มหรืออ่อนน้อมเกินไปทำให้ผู้เป็นสามีโต้แย้งไม่ออก แต่พูดทิ้งท้ายว่า "ความเป็นความตายของคนอื่นเกี่ยวอะไรกับคุณ" แล้วสะบัดหน้าเดินจากไป กวนหู่เห็นเขาเดินไปจนสุดทาง ท่าทางจะขึ้นไปสงบสติอารมณ์ข้างบน

จางเยี่ยนโต้วก็มองตามผู้ชายคนนี้ไป ทว่าไม่ได้รีบเบนสายตากลับมาทันทีเหมือนกวนหู่ แต่มองสุดปลายทางเดินตลอดเวลาด้วยสีหน้าครุ่นคิด

"ขอโทษด้วย คุณตำรวจ" ชายสูงวัยคนก่อนหน้าเอ่ยขอโทษกวนหู่ "ลูกชายผมตอนนี้จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวถึงได้พูดจาส่งเดช พวกเขาแต่งงานกันตั้งหลายปีกว่าจะมีลูกสักคน คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้..."

คนในครอบครัวของฝ่ายชายค่อนข้างมีเหตุผล คงเพราะรู้ว่าเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว พูดอะไรไปก็ไม่ประโยชน์ อีกอย่างหญิงสูงวัยอีกสองคนก็เอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด พวกเขาจะต้องคอยปลอบโยนจึงดูแลฟางหวานลีไม่ได้

พอเห็นฟางหวานลีทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตา กวนหู่ก็ไม่วู้อะไรจะเริ่มถามอย่างไร คิดใคร่ครวญหาคำพูด แล้วเอ่ยว่า "คุณฟาง ผมรู้ว่าตอนนี้คุณกำลังเสียใจมาก กรุณารับความเศร้าโศกด้วยนะครับ

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว คุณ..."

จางเยียนโต้ผลึกเขาหลบไปด้านข้าง แล้วพุดกับฟางหว่านลี่ "ผมคือคนที่ช่วยเด็กในที่เกิดเหตุและแจ้งตำรวจ"

ฟางหว่านลี่มีปฏิกิริยาตอบสนองแล้ว เปลือกตาของเธอกระตุกเล็กน้อย แล้วเงยหน้าขึ้นมองจางเยียนโต้

"ผมมีคำถามบางอย่าง ขอถามคุณได้ไหมครับ"

เฮ้ย! คนอื่นเขาเพิ่งจะสูญเสียคนในครอบครัว ถ้ามึงๆ แบบนี้ไม่รีบร้อนไปหน่อยละ

เมื่อเห็นจางเยียนโต้ถามอย่างไม่เห็นใจคนอื่น กวนหู่ที่อยู่ด้านหลังก็เอากำปั้นต่อยเอวอีกฝ่ายด้วยความโมโห จางเยียนโต้ไม่สนใจเขา แต่นำแปลกที่ฟางหว่านลี่ยอมฟังคำพูดของจางเยียนโต้ จากท่าทางซึมกะทือก็เริ่มพยักหน้ารับช้าๆ

"คุณออกไปเดินเที่ยวกับแม่คุณในวันนี้เป็นการตัดสินใจอย่างกะทันหัน หรือวางแผนไว้ก่อนแล้วครับ"

"ตัดสินใจกะทันหัน ช่วงนี้ฉันกลับบ้านแม่บ่อย เพราะแม่ช่วยเหลือลูกได้ค่ะ"

พุดถึงลูก ฟางหว่านลี่ก็ยกมูมปากยิ้มอย่างอ้ำว้าง กลับยังทำให้มองเห็นรอยยับย่นตรงหางตาของเธอชัดเจน

เค็มที่เธอก็ดูแลกว่าคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่แล้ว หลังจากผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ก็ยิ่งดูซูบเซียว เส้นผมยุ่งเหยิง ใบหน้าและเสื้อผ้าเปรอะเปื้อนคราบเลือด ดูท่าทางจะลึ้มแหล่มีลั้มแหล่ หญิงวัยกลางคนที่อยู่ข้างๆ รีบประคองเธอไว้ เธอไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาอื่นใดราวกับร่างกายไม่ใช่ของตัวเธอเอง

กวนหู่เห็นดังนั้นก็แจ้งใจถามต่อไม่ลง

แต่จางเยียนโต้กลับทำเหมือนไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ถ้ามึง "สามีกูไม่ช่วยเหลือลูกเลยหรือครับ"

"เราต้องวิ่งขายประกัน กว่าจะกลับบ้านก็ดึกมากแล้ว"

"ช่วงนี้พวกคุณไปเดินเล่นแถวที่เกิดเหตุบ่อยๆ หรือครับ"

"บางครั้งก็ไปค่ะ"

"คุณรู้จักคนร้ายไหมครับ"

"ไม่..."

"ไม่เลยสักคน?"

พอลถามถึงตรงนี้ ฟางหว่านลี่ก็ไม่ได้ตอบทันทีราวกับกำลังพยายาม
ครุ่นคิด ก่อนจะส่ายหน้า

"แล้วพ่อแม่คุณรู้จักเขาไหมครับ"

"ไม่ทราบค่ะ"

"คุณเคยมีปัญหาคัดแย้งกับเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อนบ้านไหมครับ"

"ไม่มีค่ะ"

"กรุณาคิดให้ดีๆ นะครับ ไม่เคยมีปากเสียงเลย?"

"ไม่มี! ไม่มี!" ไม่รู้ว่าคำพูดประโยคไหนของจางเยียนโต้ไปกระตุ้น
ฟางหว่านลี่ เธอเปลี่ยนจากซึมเศร้าในตอนแรกเป็นแผดเสียงดังลั่นอย่าง
ตื่นตระหนก "แล้วปัญหาอะไรที่ทำให้คนเกลียดชังกันจนมาทำร้ายลูกฉัน
คุณไม่เคยทะเลาะกับคนอื่นรึอะไร? ไม่เคยทำเรื่องผิดต่อตัวเองเลย? แค่นี้
คนอื่นเขาก็ฆ่าพวกคุณหมดบ้านเลยใช่ไหม!"

เธอยิ่งพูดยิ่งตื่นตระหนก โถมเข้าไปทุบตีจางเยียนโต้ แต่พวก
ญาติๆ รั้งตัวไว้

จางเยียนโต้ไม่รู้สึกรู้สาอะไร ใช้สายตาเย็นชามองเธอที่เปลี่ยนท่าที
จากเซื่องซึมเป็นคลุ้มคลั่ง และหัวเราะดังลั่นด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง จากนั้น
หันไปถามภรรยา "ยังมีอะไรอยากถามอีกไหม"

ภรรยาห่อหุ้มส่ายหน้า ดูจากสภาพของฟางหว่านลี่ ถ้าซักถามต่อ เธอต้อง
หมดสติไปแน่ๆ

ฟางหว่านลี่คืนรนออกจากการจับกุมของญาติๆ ไม่ได้ก็แผดเสียง
ร้องไห้อย่างรุนแรง แม่ของเธอก็ร้องไห้ไปด้วย พ่อของเธอกับญาติๆ ต่าง
ช่วยกันปลอบโยน

จางเยียนไต่ลอบสังเกตปฏิกิริยาของเธออยู่เงียบๆ แล้วพูดกับคนพวกนั้นว่า "อย่าห้ามเธอ เธอร้องให้ออกมาแบบนี้คงรู้สึกดีขึ้นบ้าง"

คำพูดดังกล่าวแทงใจคุณนายฟางพอดี จู่ๆ ก็ส่งเสียงโห่ลั่นดังกว่าฟางหว่านลี่เสียอีก

"ลูกสาวของฉันช่างอาภัพจริงๆ แต่งงานมาตั้งหลายปีกว่าจะมีลูกสักคน กลับมาเสียไปแบบนี้ สามีก็ไม่ดีกับเธอ แล้วจะให้เธอใช้ชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไร"

เดิมทีกวนหู่อยากสอบถามรายละเอียดจากทั้งสองครอบครัวด้วย แต่เสียงร้องไห้ของคุณนายฟางเหมือนแม่เสือคำราม ส่วนครอบครัวฝ่ายสามีของฟางหว่านลี่ก็อะอะกึกเถียงกับเธอ เพราะเธอพูดจารุนแรงเกินไป

กวนหู่พยายามเค้นถามไม่กี่คำถามก็ทนไม่ไหว เมื่อเห็นว่าการณ์วุ่นวายมากขึ้นทุกที ก็ทำได้เพียงกล่าวคำอำลา กระทั่งลิลฟ์ยังไม่อยากกรอ รีบร้อนขึ้นบันไดแทน

จางเยียนไต่กำชับคนในครอบครัวฟางหลายคำก่อนไล่ตามมากวนหู่ถามว่า "คุณพูดอะไรกับพวกเขา"

"บอกให้พวกเขาคอยสังเกตพฤติกรรมของฟางหว่านลี่ให้ดีๆ ป้องกันไม่ให้เธอคิดสั้นขึ้นมา"

ท่าทางของฟางหว่านลี่ก็มีแนวโน้มว่าจะฆ่าตัวตายจริงๆ กวนหู่ถอนใจ "คุณรอบคอบมาก พวกเขาอะอะโวยวายกันจนห้วมแทบระเบิดแล้ว"

"แต่อย่างน้อยคุณก็ถามได้ว่า พวกเขาไม่รู้จักรักหัวหลิน"

"แสดงว่าตอนนี้ตัดความเป็นไปได้ที่ว่าฆ่าคนเพราะความแค้นไปก่อนชั่วคราว"

กวนหู่ยกมือขึ้นนวดขมับสองข้าง หวังว่าเจียงโคจะสืบอะไรมาได้บ้าง ไม่อย่างนั้นคงไม่ทราบแรงจูงใจของคนร้าย ทางตำรวจแถลงข่าวกับสื่อไม่ได้ พวกเขาทั้งแผนกคงโดนเล่นงานกันหมด

พอถึงขั้นหนึ่งและกำลังจะเดินออกจากโรงพยาบาล จางเยียนไต่

ก็พูดพล่งว่า "บอกให้เพื่อนคุณสืบประวัติฟางหวานลีใหม่อีกรอบ ยิ่งละเอียดยิ่งดี คุณคิดว่าเธอกับหลัวหลินไม่ได้มีความเกี่ยวพันใดๆ เลยจริงหรือเปล่า"

"ทำไมพูดอย่างนั้น"

"ไม่รู้ ผมแค่รู้สึกว่าคุณปฏิบัติต่อบทสนองหลังเกิดเรื่องกับคำพูดที่พล่งออกมาตอนระเบิดโทสะเมื่อตอนนี้มีอะไรสักอย่างแปลกๆ"

คุณแน่ใจนะว่าฟางหวานลีไม่ได้คลุ้มคลั่งเพราะโดนคุณกระตุ้น

กวนหนู่กำลังจะเหินแสมกลับไป ก็เห็นสามีของฟางหวานลียืนอยู่หน้าประตูโรงพยาบาล เขาเพิ่งโทรศัพท์เสร็จ พอหันมาเจอพวกเขาก็ทำหน้าแข็งทื่อ

กวนหนู่แสร้งเดินไปพูดว่า "คือว่า..."

เขานึกชื่อชายหนุ่มไม่ออก ยังดีที่จางเยียนได้ช่วยพูดต่อให้ "คุณหลิน สะดวกตอบคำถามเราสักนิดไหมครับ"

"ถ้าผมบอกว่าไม่สะดวก พวกคุณจะไม่ถามฉันหรอก" อีกฝ่ายตอบอย่างไม่เกรงใจ ไม่คิดจะปิดบังความไม่พอใจที่มีต่อทางตำรวจสันติคดี

จางเยียนได้มองข้ามความดูเนี้ยวของอีกฝ่าย คั่นกรอบแวน แล้วพูดว่า "เราไม่บังคับคุณหรอกครับ แต่เพื่อสืบคดีแล้ว เราจะเปลี่ยนเป็นถามคนในครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน เพื่อนสนิท..."

"พอแล้วๆ...พวกคุณอยากถามอะไรก็ถามมาเลย"

"คุณรู้จักคนร้ายไหมครับ"

"ไม่รู้จัก"

"ไม่เคยเจอมาก่อนเลย? อย่างเช่นตอนคุณทำประกันให้ลูกค้า?"

"อย่างน้อยเขาก็ไม่ใช่ลูกค้าผม ชื่อของลูกค้าอยู่ในโทรศัพท์มือถือผมทั้งหมด ไม่มีคนชื่อหลัวหลิน"

"แล้วตอนคุณทำงานเคยล่วงเกินใครหรือเปล่าครับ อย่างเช่นลูกค้าที่จ่ายเบี้ยประกันมาตั้งหลายปี แต่พอเกิดเรื่องกลับเบิกเงินชดเชยไม่ได้"

"ไม่มี" ชายหนุ่มพูดอย่างหมดความอดทน "ต่อให้มีก็ต้องพุ่งเป้ามาที่ผม มีหรือจะไปแย่งเด็กทารกต่อหน้าผู้คน ยังมีคำถามอีกไหม ถ้าไม่มีผมจะไปจัดการเรื่องศพต่อ"

"มี" จางเยียนโต๊ะชิงรั้งตัวเขาไว้ก่อน "เมื่อที่คุณคุยโทรศัพท์กับใครหรือครับ"

ชายหนุ่มนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย แต่ปรับอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว "ลูกค้าคนทำอาชีพอย่างผมมีโทรศัพท์เข้าเยอะมาก เพื่อความเชื่อมั่น ต่อให้ที่บ้านเกิดเรื่องก็ต้องรับอยู่ดี"

เขาพูดจบก็มองจางเยียนโต๊ะกับกวนหู่เหมือนจะถามว่า ไปได้หรือยัง จางเยียนโต๊ะถอยหลบ มองตามหลังอีกฝ่ายไป แล้วพูดว่า "เขากำลังโกหก"

"เขาอาจเพิ่งเคยเจอคนถามเรื่องส่วนตัวของคนอื่นได้หน้าตาเฉยแบบนี้เป็นครั้งแรกก็ได้" กวนหู่กอดอก มองไปทิศทางเดียวกับจางเยียนโต๊ะ "ลูกเพิ่งตาย ภรรยาเสียสติ เขายังมีอารมณ์คุยกับคนอื่นได้อีก คุณแล้วไม่สมเหตุผลเลย"

"สืบเรื่องของหลินชิงเทียนด้วย"

"ใคร?"

"ก็คนที่คุณเพิ่งบอกว่าไม่สมเหตุผลไงเล่า" จางเยียนโต๊ะเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง "คุณควรกินสมองหมูบ้างนะ ความจำแยจนไม่อยากจะเชื่อ"

กวนหู่ส่ายคอกว่าจะได้สติกลับมา จางเยียนโต๊ะก็เดินออกจากประตูโรงพยาบาลแล้ว เขารีบตามไปด้วยความโมโห แล้วพูดไล่หลัง "คุณแน่ใจนะว่ากินสมองหมูแล้วจะไม่ยิ่งโง่ลงกว่าเดิม"

"เดิมทีคุณก็ถูกจับอยู่ในระดับต่ำสุดอยู่แล้ว น้องชาย ไม่น่าจะแหย่ไปกว่าตอนนี้แล้วละ"

"งั้นคุณก็ขับรถเองเลย ผมมันโง่ ขับไม่เป็น"

"พูดล่อมตัวขนาดนี้ก็เป็นนิสัยที่ไม่ดีเหมือนกัน" จางเยียนโต๊ะชูถุงขยะจากรถให้ดู แล้วพูดอึ้งๆ ว่า "แต่ผมจะพยายามอดทนกับคุณละกัน"

พอเห็นบุญแฉอดหน้าตาคุ้นๆ กวนหู่ก็รีบคลำกระเป๋าสี้อ และพบว่าบุญแฉอดโดนจางเยียนโศกไปตอนไหนไม่รู้

กวนหู่เดินตามอีกฝ่ายไปยังลานจอดรถพร้อมพิมพ์ปากกับตัวเองว่า "ผมเชื่อว่าตอนอยู่บนเกาะ คุณต้องเคยผ่านหลักสูตรรักษามายาด้วยแรงๆ พี่ชาย"